Zeinul Abdideen Al-Rikabi

De stores relationer

Profeten Muhammad præsenterer sin bror Messias for menneskeheden

Hans navn vil være Messias
Isa
(Jesus, Marias søn),
æret i denne verden og den
næste

??????

Forord

Hvorfor elske?

Kærlighed er den sødeste og højeste egenskab. Den er værdsat både i troens spirituelle verden og i den fysiske verden.

Hvad angår menneskers kærlighed til mennesker, kan der være mange bevæggrunde:

En åben og imødekommende personlighed, venlighed, troskab, sandhed, blufærdighed, visdom, retfærdighed, tillid, ære, pålidelighed, et sødt smil, hengivenhed, evnen til at lytte, interessen for næsten, gavmildhed, evnen til at tilgive andres fejl, hvis man hjælper de faldne til at stå på benene igen ved at give dem håb, at undgå at genere andre, at have sunde menneskelige følelser, at have ønsket om at hjælpe andre og gøre gode gerninger, at være taknemmelig, at erkende skønhed, at respektere andre mennesker, at være mild i behandling af alle ting og i alle forhold, at være blid, at være opmærksom på at lære fra sig og bringe lys i andres liv ved gavnlig viden samt ved at skabe sammenhæng mellem ord og gerning, ydmyghed, handlekraft, at være god til det man beskæftiger sig med, have et

imødekommende væsen og at være god til at have det sjovt på en respektabel måde.

Muhammed søn af Abdullah, Islams profet, elskede alle de egenskaber, som også fandtes i hans person, udadtil såvel som indadtil, privat som offentligt og han opretholdtholdt disse uafbrudt hele sit liv, både overfor sig selv, med familien og samfundet, med sine koner, børn, børnebørn samt både venner og fjender.

Muhammed, en person som menneskeheden bør være stolt af, er elsket for disse gode egenskaber. Alle ordentlige mennesker, som er nærværende og med en sund samvittighed, elsker disse egenskaber idet mennesket er skabt med en forkærlighed for skønhed. Profeten Muhammed er elsket og skattet for at besidde disse egenskaber.

Han er desuden elsket på grund af en anden god egenskab, nemlig hans dybe kærlighed til og respekt for menneskehedens ledere, som kom før ham, altså de tidligere profeter og sendebude.

Hvorfor fortjener denne egenskab så en dyb og særlig kærlighed?

Menneskets historie såvel som nutiden bærer vidnesbyrd om dårlige og mørke egenskaber, som har fulgt menneskerne fra de blev skabt og frem til i dag, og det er egenskaber som had, splid, misundelse og fornægtelse af ens lige. Islams profet, fred være med ham, er helt fri for den egenskab, som driver mennesker til at ødelægge de indbyrdes relationer.

De stores relationer

De tidligere profeter er profeten Muhammads ligemænd i næsten alt, i guddommelig renhed, i modtagelse af åbenbaringer og i viderebringelsen af Guds bud, og i deres fuldkommenhed. Alligevel frembød profeten Muhammed et lysende eksempel på anerkendelse af de profeter og sendebude, der kom før ham.

Han elskede alle som kom før ham, var glad for hvert sendebud som bragte sandhed, godhed og skønhed på denne planet, troede på enhver bog, som kom til ethvert sendebud, og erkendte fuldkommenheden af hver eneste profet og hvert sendebud, som kom før ham.

Det er sandt, at profeternes manerer er så enestående, at intet menneske kan nå deres stade, med mindre de er af de udvalgte eller dem, som modtage åbenbaringer. Det er ubestrideligt sandt.

At navnene Abraham, Moses og Issa (Jesus) er nævnt i den bog som blev sendt ned til Muhammad, flere gange end hans eget navn, er noget nyt for de fleste. Det befordrer gode relationer og viser fremad i verden.

I Koranen nævnes bl.a. følgende:

Abrahams navn 48 gange

Moses navn 136 gange

Jesus navn 36 gange

Muhammads navn 4 gange, og Ahmad (et andet navn for Muhammad) 1 gang; summen af de to er 5 gange. Ikke mere.

Læseren kan lave et regnestykke, der vil

vise forskellen, ved sammenligning af antallet af gange Muhammads navn nævnes samt hvor mange gange Abraham, Moses og Jesus nævnes i den bog, som sendtes ned til Muhammed; forskelle som ofte har frembragt undren og beundring.

Dette er et videnskabeligt og redeligt bevis på Muhammeds sande profetgerning og en bekræftelse af denne, da ingen ved egen kraft kan opnå denne høje grad af retfærdighed og ydmyghed og give præference til sine lige gennem gentagen ros, omtale og respekt. Ingen kan opnå denne høje stilling andet end en tro profet, der holder sig til sandheden og adlyder de åbenbaringer, han bliver givet, uden at tilbageholde noget.

Oven i denne forklaring som værende en del af årsagen til den kærlighed, muslimer nærer til Muhammed, er der andre også årsager som bidrager til dette:

1. Accepten af, at Koranen blev åbenbaret til profeten Muhammed. Koranen opfattes som det store bevarede register over profeternes og sendebudeness færden, deres bøger, deres oprindelse, budet og deres tro kald.

Den er for det første et register over profeternes adfærd og deres budskaber overordnet set:

• *Sig: "Lovet være Gud! Fred være med Hans tjenere, som Han har udvalgt!" Hvad er bedst, Gud eller det, som de sætter ved Hans side?" (27: 59)*

• Gud udvælger udsendinge blandt engle og mennesker. Gud hører alt og ser alt. (22: 75)

• Hos Os er de blandt de udvalgte og de bedste. (38: 47)

• udsendinge, som Vi tigligere har fortalt dig om, og udsendinge, som Vi ikke har fortalt dig om. Gud talte med Moses i ord. (4: 164)

For det andet er den et register over profeternes adfærd og deres budskaber i detalje:

Profeterne og sendebudenes adfærd blev bragt i forskellige Koraniske udtalelser som det der kom i kapitlerne Al-Anaam og Mariam:

I Surat Al-Anaam (Kvæget):

• (83) Dette er vores bevisførelse; den gav Vi Abraham mod hans folk. Vi hæver i rang, hvem Vi vil. Din Herre er vis og vidende. (84) Vi skænkede ham Isak og Jakob; begge retledte Vi. Noah havde Vi allerede tidligere retledt, og blandt hans efterkommere: David, Salomon, Job, Josef, Moses og Aron; således gengælder Vi dem, der handler godt (85) – og Zakarias, Johannes, Jesus og Elias; alle hørte de til dem, der handler ret – (86) og Ismael, Elisa, Jonas og Lot; alle har Vi udmærket frem for alverden (6: 83 – 86)

I Surat Mariam (Maria):

• (41) Tænk på Abraham i Skriften! Han var en sandfærdig mand og profet.

• (51) Tænk på Moses i Skriften! Han var ren af hjertet. Han var udsending og profet. (52) Vi råbte til ham fra den højre side af bjerget og lod ham komme nær til en fortrolig samtale (53). Vi gav ham i Vor barmhjertighed hans broder Aron som profet.

• (54) Tænk på Ismael i Skriften! Han var ordholdende.

Han var udsending og profet. (55) Han påbød sine husfæller bøn og almisse og var sin Herre til velbehag.

• *(56) Tænk på Idris i Skriften! Han var en sandfærdig mand og profet. (57) Vi hævede ham til et højt sted. (58) Det er dem, som Gud har vist nåde, profeter af Adams efterkommere og af dem, som Vi bar sammen med Noah, af Abrahams og Israels efterkommere og af dem, som Vi har retledt og udvalgt. Når Den Barmhjertiges tegn blev læst op for dem, kastede de sig ned i tilbedelse og tårer. (19: 41 & 51 – 58).*

1. Muhammeds religion er international, ikke lokal eller etnisk defineret.

• Muhammads hjerte, sjæl og hjerne blev åbnet for alle profeter og de bøger, som tidligere var belvet åbenbaret til dem.

• Han blev ved med at rose sine brødre: profeterne og sendebudene.

2. Forståelsen af at det endelige bud er et fuldkomment og helt bud, og alligevel påbød profeten folk at følge sine forgængere i sand tro og gode manerer.

• *I har et smukt eksempel i Abraham og dem, der var med ham. (Del af 60: 4)*

• *Det er dem, som Gud har retledt. Følg deres retledning! (Del af 6: 90)*

Henvisningen er her til profeter og sendebude, som blev nævnt i verset før dette.

Ja, profeten Muhammad er elsket for alt dette samt for hans gode egenskaber og til fuldkommenhed grænsende manerer såvel som for hans nære forbindelse til sine brødre profeterne

og sendebudene, som gennem alle tider og på alle steder spredte viden, lys og retledning, må Allahs fred og velsignelse være med dem alle.

Dette forord er kun en henvisning til de stores relationer, som denne bog vil behandle og beskrive. Fra forbindelsen mellem profeterne kan vi konstatere, på hvilket højt niveau de udvalgte levede, og deres eksempel vil tilskynde de kloge og oplyste sjæle blandt mennesker til hver en tid til at have gode relationer mellem hinanden, baseret på sandhed, troskab, ærbarhed og respekt. På denne måde kan man følge profeterne og sendebudene.

Et af Skaberens formål med at sende profeter og sendebude til menneskene var at vise, at høj åndelig udvikling er noget, som er muligt og opnåeligt i menneskers liv, og ikke blot en tom frase.

Derfor var profeterne mennesker og ikke engle:

- *Deres udsendinge sagde til dem: "Vi er kun mennesker ligesom jer;" (Del af 14: 11)*
- *Sig: "Jeg er kun et menneske ligesom jer. Det er blevet mig åbenbaret, at jeres gud er én gud". (Del af 18: 111)*

At efterligne profeterne og sendebudene i type, udseende, vaner og egenskaber, kræver menneskers kunnen. Vi bør tage fra dem og opbygge høje relationer mellem mennesker fri for had, misundelse og mistillid, men fuld af kærlighed, respekt, gensidig tro, ros og smuk tale.

Første kapitel
Enigheden om profeternes ægthed

Vi har givet åbenbaringer til dig, ligesom Vi gav Noah og profeterne efter ham åbenbaringer

De stores relationer

Enigheden om profeternes ægthed

Har der på jorden, været velsignede profeter, som Ærkeenglen har bragt bøger, åbenbaret af Gud den almægtige?

* Bøger som indholder kendskab til Gud, hvordan man elsker Ham, lever til Hans tilfredshed og hvordan man forbereder sig til at møde Ham i den næste verden.

* Bøger som indholder det, som afstedkommer menneskers fremgang, lykke samt opnåelse af den højst mulige fuldkommenhed.

* Bøger hvis indhold beriger menneskers liv med værdier som viden, kendskab, broderskab, medlidenhed, retfærdighed, troskab, hengivenhed, tilgivelse sandhed og skønhed.

Har der på jorden været profeter og sendebude med disse budskaber og opgaver?

Bogens folk (jøderne og de kristne) vil svare ja til dette spørgsmål. Ja der har til alle generationer været profeter og sendebude på jorden, og disse var deres budskaber og opgaver.

Dette svar fra bogens folk, som betinges af deres tro på Guds profeter Abraham, Isak, Jakob, David, Salomon, Moses, Aron, Zakarias, Johannes Døberen, Jesus og deres brødre må Allah velsigne dem alle - dette er en fast og historisk bekræftet tro hos bogens folk, og dette har i Islam været brugt som en af de referencer,

der bekræfter Profeten Muhammads profeti, idet en del af troen i Islam er troen på tidligere bøgers åbenbaring, og at profeterne blev sendt med sandheden fra Skaberen Selv.

Beviset på sammenhængen mellem de tidligere profeter og åbenbaringerne givet til Muhammad er bl.a.:

1. *Også før dig har Vi kun sendt mænd, der havde fået en åbenbaring. Spørg dem, der har fået en påmindelse, hvis I ikke ved det. (21: 7) Bogens folk er folk, som kalder på deres Skaber, eller som de benævnes i Koranen "Folk af Dhikr". Dhikr (påmindelse) er de åbenbaringer, som kom til deres profeter.*

2. *De, der er blevet vantro, siger: "Du er ikke sendt ud!" Sig: "Gud er tilstrækkelig som vidne mellem mig og jer, og tillige enhver, der har viden om Skriften". (13: 43) Dem som har bogen – holder fast ved tidligere åbenbaringer - er Bogens Folk.*

3. *De, der følger Udsendingen, Profeten af sit folk, som de finder besrkevet hos sig selv i Toraen og Evangeliet; han påbyder dem det rette og forbyder dem det forkastelige. Han tillader dem de gode ting og forbyder dem de skadelige ting. Han tager deres byrde fra dem og de lænker, som lå om dem – de, der tror på ham, der støtter og hjælper ham og følger det lys, der blev sendt ned med ham, dem vil det gå godt. (7: 157)*

4. *De værdsætter ikke Gud efter fortjeneste, når de siger: "Gud har ikke sendt noget som helst ned til et menneske!" Sig: "Hvem har nedsendt Skriften, som Moses bragte folket til lys og retledning?". (Del af 6: 91).*

Dem som ikke værdsætter Allah, værdsætter ikke deres tro og fornægter åbenbaringen. De tror ikke på, at Allah har sendt et menneske

åbenbaring før. Dem som sagde, de fornægtere arabernes profet og de stærke beviser, som kom imod dem, blev imødegået af det, som blev sendt til Moses i form af åbenbaringer.

5. Til religion har Han forordnet jer det, som Han pålagde Noah; det, som Vi har åbenbaret for dig, og som Vi pålagde Abraham, Moses og Jesus: Ret jer efter religionen, og del jer ikke op deri! (Del af 42: 13)

6. Koranen er nedsendt fra alverdens Herre (192). Den pålidelige ånd kom ned med den (193) og lagde dig den på hjerte, for at du kunne blive en af dem, der advarer, (194) i et tydeligt arabisk sprog (195). Den findes i de tidligere slægters skrifter (196). Var det ikke et tegn for dem, at de lærde blandt Israels børn allerede kender den (197)? (26: 192 – 197)

7. Sig: "Hvad mener I: Hvis det kommer fra Gud, men I ikke tror derpå, og hvis et vidne af Israels børn kan bevidne noget tilsvarende og tror derpå, mens I er hovmodige?" (Del af 46: 10)

Alle disse åbenbarede vers bekræfter to fakta:

- At de åbenbaringer, der kom til Muhammad, har været beskrevet i tidligere åbenbaringer, da de kom til Bogens Folks profeter i spidsen for hvem vi finder Moses søn af Imran og Jesus søn af Maria - fred være med dem.
- At profeterne bekræfter og autenciterer hinanden.

Og hvis ovenstående gælder, så bestyrkes det yderligere i de følgende sætninger:

1. Moses bekræftede de profeter, der var før ham, og derfor finder vi i Koranen, at omtalen af de åbenbaringer, han modtog, bliver sammenlignet med de åbenbaringer, der blev

givet til Abraham.

• *Eller er han ikke blevet underrettet om, hvad der står i Moses' skrifter (36)? Og om Abraham, der var ordholdende (37)? At ingen skal bære en andens byrde (38). At et menneske kun får, hvad han stræber efter (39). At hans stræben vil blive set (40), og siden bliver han gengældt til fulde (41). At alting ender hos din Herre (42). (53: 36 – 42)*

• *Den vil det gå godt, som renser sig (14), som nævner sin Herres navn og beder (15). Men nej, I foretrækker det jordiske liv (16)! Det hinsidige er dog bedre og mere bestandigt (17). Dette står i de tidligere skrifter (18), i skrifterne om Abraham og Moses (19). (87: 14 – 19)*

2. Og Jesus kom og bekræftede Moses budskab.

• *…til bekræftelse af det, der allerede foreligger før mig af Toraen, og for at tillade noget af det, der har været jer forbudt. Jeg har bragt jer et tegn fra jeres Herre, så frygt Gud og adlyd Mig! (3: 50)*

• *Vi lod Jesus, Marias søn følge i deres spor for at bekræfte Toraen, som forelå før ham. Vi gav ham Evangeliet med retledning og lys til bekræftelse af Toraen, som forelå før det, som en retledning og formaning til de gudfrygtige. (5: 46)*

• *Da Jesus, Marias søn sagde: "Israels børn! Jeg er Guds udsending til jer, kommet for at bekræfte det, der var før mig, Toraen…" (Del af 61: 6)*

3. Og Muhammad bekræftede både Moses og Jesus.

• *Han har sendt Skriften med sandheden ned til dig til bekræftelse af det, der var før den. Han har sendt Toraen og Evangeliet ned. (3: 3)*

• *Dette er en velsignet skrift, som Vi har sendt ned til*

bekræftelse af det, der forelå før det… (Del af 6: 92)

• *Det, som Vi har åbenbaret dig af Skriften, er sandheden, til bekræftelse af det, der forelå inden da. Gud er fuldt vidende om Sine tjenere og ser alt. (35: 31)*

Og her tegnede profeten Muhammad et flot billede af denne lysende gruppe af profeter, som er fuldkommen enige, om end de kom på forskellige tider.

Profeten Muhammad sagde: ”Min position sammenlignet med profeterne før mig, er som en mand, der bygger et hus godt og smukt, med undtagelse af et hjørne, der mangler. Og folk kommer til det og beundrer huset og siger: ”Gid det hjørne var sat på.” Jeg er dette hjørne og den sidste af profeterne.”

Der er også en anden hadith, som gengiver denne udtalelse og erklærer broderskabet mellem profeterne og deres budskabers samhørighed, hvor profeten sagde: ”Jeg er den nærmeste til Marias søn Jesus i denne verden og den næste, for der har ikke været en profet mellem ham og mig. Profeterne er brødre, sønner af hinandens slægt. Deres mødre er forskellige, og deres religion er en.”

Dem som søger sandheden, samles omkring det, de alle tror på.

Derfor tror de rettroende af Bogens Folk på det, der åbenbaredes for Muhammad.

• *(107) Sig: ”I kan tro på den eller lade være!” Når den læses op for dem, der har fået viden inden den, falder de ned i tilbedelse med kinden mod jorden. (108) Og de siger: ”Højlovet være vor Herre! Vor Herres løfte er gået i opfyldelse!” (109) De falder ned med kinden mod jorden og*

græder; den gør dem endnu mere ydmyge. (17: 107 – 109)

• *(83) Når de hører, hvad der blev sendt ned til Udsendingen, ser du deres øjne svømme i tårer over det af sandheden, som de genkender. De siger: "Herre, vi tror! Skriv os op blandt vidnerne! (84) Hvorfor skulle vi ikke tro på Gud og på det af sandheden, der er kommet til os og hige efter at vor Herre skal lade os træde ind sammen med de retfærdige folk? (85) Gud vil belønne dem for, hvad de har sagt, med haver med rindende floder; dér skal de forblive til evig tid. Dette er lønnen til dem, der handler godt. (5: 83 – 85)*

• *(52) De til hvem Vi har givet Skriften forud for denne, de tror på den. (53) Når den læses op for dem, sger de: "Vi tror på den. Det er sandheden fra vor Herre. Vi overgav os til Gud før den." (54) Disse vil få deres belønning dobbelt, fordi de var udholdende. De afvender det onde med det gode og giver bort af det, som Vi forsørger dem med. (28: 52 – 54)*

Og for helt at bekræfte troen på sandhed, sådan som den åbenbaredes til Moses, Jesus, Muhammad og alle andre profeter, beordredes alle, Bogens Folk og Muslimerne således:

Sig: "Vi tror på Gud og på det, der blev sendt ned til os; på det, der blev sendt ned til Abraham, Ismael, Isak, Jakob og stammerne; på det, der blev givet til Moses og Jesus, og på det, der blev givet til profeterne fra deres Herre. Vi gør ikke forskel på nogen af dem. Vi overgiver os til Ham." (2: 136)

An-Nagashi har forklaret dette på følgende mdåe: Der er ikke forskel på det, som åbenbaredes til Muhammad søn af Abdullah, og det som blev åbenbaret til Jesus, søn af Maria med så meget som et hårs bredde.

De stores relationer

Kapitel 2
De stores relationer Profeten Muhammed præsenterer sin bror Jesus for menneskeheden

Hans navn er Messias, Jesus, Marias søn. Han vil være højt agtet i denne verden og i den hinsidige

De stores relationer

De stores relationer Profeten Muhammed præsenterer sin bror Jesus for menneskeheden

Hvis de største og mest succesrige amerikanske og europæiske reklamebureauer samledes i et fælles projekt, forenede deres kræfter og satte al deres menneskelige, kunstneriske og finansielle kapacitet ind på gratis og frivilligt at tilvejebringe informationer om Allahs profet Jesus, for at præsentere ham på bedst mulig vis, hvad ville almindelige borgere så sige om denne handling? Og hvordan ville de beskrive den? De vil naturligvis beskrive den som et nobelt projekt, en respektabel handling, en tillidserklæring til den højagtede Jesus og mange andre lignende beskrivelser, som sådan en handling ville fortjene.

Nu er dette jo kun tankespind, men der er et faktum, som overgår det millioner af gange i kraft af dets informationer, dybde, oprigtighed, varme sjæl og dets længere holdbarhed. Nemlig det faktum, som består i at profeten Muhammad, præsenterede sin broder Jesus søn af Maria til menneskeheden i den bedste form, må Allah velsigne dem alle og give dem fred.

Denne præsentation var ikke for nogen personlig gevinst, men Islams profet præsenterede sin broder gennem Koranen, som ikke indeholder usandheder og desuden gennem egne udtalelser, må Allah velsigne dem begge, og Muhammad sagde ikke andet end

sandheden. Levetiden for denne præsentation var ikke begrænset til en uge, en måned eller et år men strækker sig fra selve åbenbaringens tid, i det syvende århundrede frem til tiderneds slutning og dommedag. Metoden for præsentationen af Jesus var ikke et ubetydeligt citat eller et dokument på et bibliotek eller et museum. Denne præsentation er en "levende" Koran som citeres og reciteres dagligt, som studeres i skoler og på universiteter, og som transmitteres via alle typer medier dag og nat.

Det er enhver vismands, læsers og forskers ret og pligt at spørge objektivt og seriøst: Hvad er så beviset på åbenbaraingens ægthed og dens værdi?

1- Beviset i Koranen:

a – Beskrivelsen af hans mirakløse fødsel:

(27) Så bragte hun ham i sine arme til sit folk. "Maria!", sagde de. "Du har gjort noget uhørt! (28) Du, Aros søster! Din far var ingen dårlig mand, og din mor var ingen skøge!" (29) Så pegede hun hen på ham. De sagde: "Hvordan kan vi tale med en, der er en lille dreng i vuggen?" (30) Han sagde: "Jeg er Guds tjener. Han har givet mig Skriften og gjort mig til profet! (31) Han har gjort mig velsignet, hvor jeg end er, og pålagt mig bøn og almisse, så længe jeg lever, (32) og ærbødighed overfor min moder. Han gjorde mig ikke til en usalig voldsmand. (33) Fred være med mig den dag, da jeg blev født, den dag da jeg dør, og den dag, da jeg bliver genopvakt til livet!" (19: 27 – 33)

b- Beskrivelsen af hans smukke personlighed:

Da englene sagde: "Maria! Gud forkynder dig det gode

budskab om et ord fra Sig. Hans navn er Messias, Jesus, Marias søn. Han vil være højt agtet i denne verden og i den hinsidige, en af dem, der bliver bragt nær." (3: 45)

c- Beskrivelsen af miraklet i hans profeti og budskab:

Gud sagde: "Jesus! Marias søn! Ihukom den made, som Jeg viste dig og din mor, da Jeg styrkede dig med den hellige ånd, så du i vuggen og som voksen kunne tale til menneskene; da jeg lærte dig Skriften og Visdommen, Toraen og Evangeliet; da du med Min tilladelse af ler skabte noget i form af en fugl og blæste ind i den, så den med Min tilladelse blev til en fugl; da du med Min tilladelse helbredte den blinde og den spedalske; da du med min tilladelse fik de døde til at opstå". (5: 110)

d- Beskrivelsen af Evangeliet, som blev åbenbaret til ham:

Vi lod Jesus, Marias søn følge i deres spor for at bekræfte Toraen, som forelå før ham. Vi gav ham Evangeliet med retledning og lys til bekræftelse af Toraen, som forelå før det, som en retledning og formaning til de gudfrygtige. (5: 46)

e- Beskrivelsen af hans metode og kald:

Han selv og hans metode var et vidnesbyrd til bekræftelse af Allahs enhed, må Allah overøse ham med sine velsignelser:

Jeg har kun sagt til dem, hvad Du befalede mig: "Tjen Gud, min og jeres Herre!" (5: 117)

Han underviste menneskene med visdom og åbnede deres øjne for, hvordan man skal undgå misforståelser:

Da Jesus bragte de klare beviser, sagde han: "Jeg er kommet til jer med visdommen og for at forklare jer noget af

det, hvorom I er uenige. Frygt Gud og adlys mig! (43: 63)

2- Beviset fra Sunnah, den profetiske sædvane, idet profeten, må Allah Velsigne ham, sagde:

• Mens jeg sov, drømte jeg, at jeg gik rund om Kaabaen, og der så jeg en mørklødet, langhåret mand gå imellem to mænd mens vandet dryppede fra hans hoved, og jeg sagde: ”Hvem er han?” Folk sagde: ”Det er Marias søn.”

• Profeten Muhammad beskrev sin bror, må de begge få fred, rødlig i farve som om han kom ud af badet, og dette er en beskrivelse af renlighed, lys og hellighed.

• Han sagde også: ”Blandt mennesker er jeg den, som er nærmest Jesus søn af Maria i denne verden og den næste. Profeterne er brødre i bøn. Deres mødre er forskellige og deres religion er en.”

• Han sagde: ”Den som bevidner, at der ikke er nogen anden Gud end Allah ene og uden partner og at Muhammad var Hans tjener og sendebud, og at Jesus var Allahs tjener og sendebud, et løfte sendt til Maria og en sjæl fra Ham, og at paradiset findes og helvedes ild findes, skal Allah give adgang ind i paradiset uanset hvilke gerninger, han har gjort.”

Imam An-nawawi, en af Islams store lærde, sagde i forklaringen til denne hadith: ”Det er en storartet hadith og en af de mest fuldkomne hvad angår beskrivelsen af tro.”

For det andet: Beviset ved den Koraniske præsentation af Al-hawarien, som er den arabiske betegnelse for Jesu følgere, på en form usammenlignelig i skønhed og fuldkommenhed og med indsigtsfuld elegance. Præsentationen af Jesus blev således også gjort ved at præsentere hans gode diciple.

- *(52) Da Jesus fornemmede deres vantro, sagde han: "Hvem er mine hjælpere til Gud?" Disciplene sagde: "Vi er Guds hjælpere! Vi tror på Gud. Vær du vidne til, at vi overgiver os til ham!" (53) "Herre! Vi tror på, hvad Du har sendt ned, og vi følger udsendingen. Skriv os op blandt vidnerne!" (2: 52 – 53)*
- *I der tror! Vær Guds hjællpere! Ligesom da Jesus, Marias søn, sagde til discipline: "Hvem er mine hjælpere til Gud?" Disciplene sagde: "Vi er Guds hjælpere!" for en del af Israels børn troede, og en del var vantro. Da støttede Vi dem, der troede, mod deres fjende, så de vandt sejr. (61: 14). I dette vers er der et kald til Muslimer om at følge deciplenes eksempel, må Allah være tilfreds med dem, i at følge profeterne og sandhedens vej.*

3- Allahs smukke omtale i Koranen af Jesu følgere:

Derpå lod Vi Vore udsendinge følge i deres spor. Vi lod Jesus, Marias søn, følge efter og gav ham Evangeliet. I hjertet på dem, der fulgte ham, satte Vi medfølelse og barmhjertighed. (57: 27)

Derefter kommer, som følge af det foregående, Koranens forsvar af de gode kristne, der holdt fast ved deres tro, og blev genstand for mishandling men alligevel forblev klippefaste i

deres tro.

1. Blandt disse er grottens mænd, efter hvilke et kapitel i Koranen er opkaldt. Disse var gode kristne unge, med stærk tro, og derfor har Allah beæret dem og eviggjort deres minde:

(9) Regner du hulens folk og indskriften for at være noget forunderligt blandt Vore tegn? (10) Da de unge mænd søgte husly i hulen og sagde: "Herre! Vis os barmhjertighed fra Dig, og bered os en rigtig vej I vor sag!" (11) Vi forseglede hulen i adskillige år. (12) Så vækkede vi dem for at få at vide, hvem af to grupper der bedst kunne regne ud, hvor længe de havde været der. (13) Vi fortæller dig sandfærdigt beretningen om dem. De var unge mænd, der troede på deres Herre, og Vi gav dem yderligere retledning. (14) Vi befæstede deres hjerte, da de rejste sig og sagde: "Vor Herre er himlenes og jordens Herre. Aldrig vil vi påkalde nogen gud ud over Ham, for så ville vi sige uhyrlig løgn. (18: 9 – 14)

2. Blandt dem er også folket fra gruben, der også er en gruppe kristne, hvis minde Koranen har eviggjort, ligesom den har kriminaliseret deres forfølgere, og dem som torturerede dem:

(4) Død over dem, der hører til i gruben, (5) i Ilden med brændsel under, (6) når de sidder over den, (7) og vidner om, hvad de gjorde mod de troende! (8) Kun ét ved dem vakte deres harme: at de troede på Gud, Den Mægtige, Den Prisværdige, (9) hvem herredømmet over himlene og jorden tilhører. Gud er vidne til alt. (10) De, der udsatte de troende mænd og kvinder for prøvelser og ikke siden omvendte sig, de har Helvedes straf, de har flammernes straf i vente. (85:

4 – 10)

For at opsummere dette kan vi konkludere: Versene, som præsenterer Jesus, er både forskellige og mangfoldige må Allah velsigne ham, og i disse bliver også hans evangelium præsenteret såvel som hans metode og mission. Endvidere præsenteres hans diciple på den mest fuldendte og smukke måde, ligesom Koranen forsvarer de troende kristne, som blev forfulgt og mishandlet, udvisende stor kærlighed til dem, og had til deres tyranniske mishandlere og forfølgere. Det glæder os at introducere denne åbenbaring, som er spækket med gode nyheder til de kristne i verden.

Kort sagt: Hvorfor bebrejde Islam for at præsentere Jesus på denne måde? Hvorfor bebrejde lys for at sprede lys? Hvordan kan beskrivelsen af Jesus med respekt og ære, tale imod lighed med Muhammad og hans religion?

Vi tror på, at Jesus er en profet og et sendebud fra Gud, vi elsker og respekterer ham og følger det lys, som kom gennem ham. Så hvis de ikke tror på vore religion, og tro er jo et frit valg, kan de i det mindste respektere den. Denne respekt skal ikke blot ses i gode ydre relationer, men også i en mental indstilling. Det er de vises og lærdes opgave at respektere og værdsætte dem, som glorificerer og elsker profeterne og tror på budskabet.

Længe har man kunnet se mistillid og afstand mellem muslimer og kristne, som børns mangel

på forståelse for lighederne mellem to meget store mænd, Muhammad og Messias, Jesus.

Ved de kristne verden over at troen på Messias, Jesus søn af Maria som profet og sendebud er en hjørnesten i troen for enhver muslim? Det er endda en betingelse for enhver muslims tro på profeten Muhammad. Det vil sige, at en muslims tro på Muhammad ikke er gyldig, hvis han ikke også tror på Jesus, søn af Maria som profet og sendebud. Ved verdens kristne dette?

Nogle af dem ved det, især de kristne i de arabiske områder som kender sproget, hvilket hjælper dem til at forstå, når de lytter til Koranens vers 136 fra Surat al-Baqarah: *Sig: "Vi tror på Gud og på det, der blev sendt ned til os; på det, der blev sendt ned til Abraham, Ismael, Isak, Jakob og stammerne; på det, der blev givet til Moses og Jesus, og på det, der blev givet til profeterne fra deres Herre. Vi gør ikke forskel på nogen af dem. Vi overgiver os til Ham." (2: 136)*

Nogle kristne er bekendt med dette faktum, men de fleste ved det ikke. Det er muligt, at blandt andre årsager, er uvidenhed omkring dette en af grundene til store problemer med forståelsen for Islam.

Dem som ikke ved kan ikke bebrejdes, men dem som ved, må bebrejdes.

At pege på det faktum at en muslims tro ikke er fuldkommen uden troen på budskabet fra Jesus søn af Maria og hans bud, er en uomgængelig nødvendighed. Det er ikke tilladt

at negligere dette faktum.

Modstand mod profeten Muhammed

Her må man som det første spørge: Hvorfor afholde sig fra at gengælde overfor dem, som håner Profeten Muhammads stilling, som bruger ukvemsord mod ham eller spotter ham, som de har gjort? Svaret er: Lighed. Bespottelse af Jesus, Marias søn, samt forhånelse og brug af ukvemsord imod ham er ifølge Islam vantro, dvs. at man kommer ud af Islam ved sådan en handling. Der er ingen forskel på at bespotte eller håne Messias og Muhammad. Vi gør ingen forskel på profeter og sendebude i det hele taget, ligesom Allah selv heller ikke gør: *(150) De, der ikke tror på Gud og Hans udsendinge og vil gore forskel på Gud og Hans udsendinge, idet de siger: "Vi tror på noget, men noget andet tror vi ikke på!" og søger en middelvej, (151) de er i sandhed vantro. Til de vantro har Vi beredt en smertelig straf. (152) Men de, der tror på Gud og Hans udsendinge uden at gore forskel på nogen af dem, dem vil Han give deres løn. Gud er tilgivende og barmhjertig. (4: 150 – 152)*

Vi kan konkludere: Det er af afgørende betydning, at man holde fast ved evnen til at tilgive. Et menneskes og en nations mentale tilstand og åndelige åbenhed over for Sandheden kan måles ved deres evne til at tilgive.

Man hører jævnligt mennesker diskutere, hvem der er mest tilgivende, hver især med påstand om selv at være bedst i stand til

at tilgive. Sådanne meninger udtrykkes til stadighed af individer og nationer, mest for at rose sig selv og kritisere andre for ikke at være tilgivende. De overskrider grænserne udelukkende på grund af manglende forståelse for de rette forudsætninger for at beskrive andre retfærdigt og uden forbehold.

Hvad så er de rette forudsætninger? De rette forudsætninger for retfærdighed og menneskers brug af tro samt en retskaffen tankegang og gode manerer er: At hjerte, hjerne og sjæl er åben for al sandhed, og at man værdsætter sandhedens budbringere og deres kærlighed, som gennemstrømmer alle tider og alle steder.

Med dette mål alene kan man beskrive den ene person som tilgivende og den anden som ikke værende det. Den som er åben for sandhed uden forbehold og er åben for sandhedens bringere hvor de end er, vil være tilgivende. Derfor er det en del af Islam og muslimernes tro at have åbent sind, hjerte og sjæl overfor al sandhed gennem alle tider og alle vegne: *(13) Til religion har Han forordnet jer det, som Han pålagde Noah; det som Vi har åbenbaret for dig, og som Vi pålagde Abraham, Moses og Jesus: Ret jer efter religionen og del jer ikke op deri! De, der sætter andre ved Guds side, finder det, som du kalder dem til, svært. Gud udvælger, hvem Han vil, dertil og retleder den, der angrer dertil. (42: 13)*

De fem store profeter, som blev nævnt i dette Koranvers, ledere af mennesker, opretholdere af den sande lyse tanke, kom på forskellige tider

og steder, var forskellige af fødsel og levemåde, befandt sig under forskellige omstændigheder og modtog åbenbaring med opgave om at frembære budskabet. De var spredt igennem menneskets lange historie fra Noah til Abraham til Moses over Jesus til Muhammeds tid, må Allah velsigne dem alle.

På trods af forskellen på steder og tidsadskillelsen mellem dem, udtalte de den eneste Sandhed og deres mission var bundet til den. Der er kun én sandhed, som det fremgik af det foregående vers, og nu er det tydeligt og klart, hvad vi kan kalde den gennemgående sandhed i tid og sted.

Menneskets sande tilhørsforhold er til ærlighed og sandhed, og dens bærere er velsignede, hvilket vi bør forstå uden hensyn til egne tilhørsforhold, fædre, bedstefædre eller nationer, da der ikke er modsætning mellem sandhedens bærere. Vi har ikke set hverken Idris, Noah, Moses, Jesus og hans diciple eller Elias, men vores hjerter er fulde af kærlighed til og højagtelse for dem. Hvorfor? Fordi de var gode, troende, givende, storsindede, respektable mennesker og de sandheder og principper de frembar, er værd at lægge øre til.

Jesus, søn af Maria, må Allah velsigne dem begge, er et beæret sendebud og Islam højagter og værdsætter ham, idet Islams profet Muhammad påtog sig at præsentere

ham for menneskeheden på en kærlig, lys og respektfuld måde.

Dette er den store Messias, Jesus søn af Marias position, og således portrætteres han i Bogen (Koranen) og Sunnahen (de profetiske traditioner). At tro på ham er en af troens hjørnesten i Islam.

- Vi bevidner, at vi tro på Messias, Jesus søn af Maria som profet og sendebud.
- Vi bevidner endvidere, at vi elsker ham, da han er Skaberen kær og udvalgt af Ham, og fordi han er velgerning, fred og kærlighed og velsignet af Gud, hvor han end befinder sig, og hans agtelse for sin mor er et eksempel for de første og de sidste blandt mennesker.

* * * *

Messias, må Allah velsigne ham, har også givet os en overflod af værdier, viden, forståelse og manerer. Han beskrev disse og blev ved med det, så de nu sidder fast både i menneskets individuelle samvittighed og samfundets kollektive selvopfattelse. Det er vanskeligt i dag at finde disse værdier, men vi kan her give nogle eksempler:

1. Barmhjertighed. Dette er den første og den højeste egenskab i Jesu personlighed ifølge Koranen: *Vi vil gøre ham til et tegn for menneskene og til barmhjertighed fra Os. Det er en afgjort sag. (19: 21).* Denne egenskab af barmhjertighed var tydelig hos ham og, derfor tillod han ikke sig selv hovmod, idet hovmod er det modsatte af barmhjertighed: *…og ærbødig overfor min mor. Han gjorde mig ikke til en usalig voldsmand. (19: 32).* Og han sagde altid: ”Paradiset er til de gode og barmhjertige. Kom til mig alle I trætte og bebyrdede, så finder I behag for jeres sjæle, da min sjæl er fri og min byrde er let.”

2. Fred. Der er ingen tvivl om, at Messias, Jesus, søn af Maria kaldte til fred, og dette kan næppe undre idet han selv var fred fra sin fødsel til den dag han genopstår, som vi kan læse i Koranen: *Fred være med mig den dag, da jeg blev født, den dag, da jeg dør, og den dag, da jeg bliver genopvakt til livet!” (19: 33)*

3. Sand tro: *”Israels børn! Tjen Gud, min Herre og jeres Herre!” Enhver, der sætter nogen ved Guds side, vil Gud nægte adgang til Haven. Hans herbert bliver Ilden. (5: 72)*

Kapitel 3
Muhammad præsenterer sin moder, Maria den troende

Og da englene sagde: ”Maria! Gud har udvalgt dig og gjort dig ren.
Han har udvalgt dig frem for alvendens kvinder”.

De stores relationer

Muhammad præsenterer sin moder, Maria den troende

Muslimer elsker profeten og beder for ham hver gang de føler gaven ved at forstå Guds Enhed og fornemmer tilbedelsens sødme og mening, og hver gang de løfter hovedet mellem mennesker, fri, beæret med tro og oprigtig i gode gerninger og i den bedste opførsel, holdende sig til den retledte tanke, til sand tale og bedste fremfærd. I disse situationer fylder enhver muslim sit hjerte og sin tunge med bøn om velsignelse til profeten, som ledte ham til dette.

Faktum er, at hele menneskeheden står i gæld til denne beærede og gode profet, da det var ham, som afstedkom den store ændring ved at højne hjernens værd og tankenes energi med den inderlige religiøse dimension, med frigørelsen af viljen og samvittigheden fra ugudelighedens og uretfærdighedens bånd, og ved at frembære ens menneskelige standarder og forbindelser mellem folk af alle nationer, og ved værdsættelsen af mennesket fælles kultur og retten til at forsvare fromme og retskafne personer mod alle former for trusler ved et sandt og respektfuldt forsvar og mulighed for tilgivelse.

Alt dette siges her for at bekræfte det sidste punkt.

Af beviserne på vor profets sandhed er: Han kom med en religion, som manede til tro på al sandhed uden forskel eller undtagelse eller mangel. Dette er et intellektuelt objektivt mål. Sandheden i sig selv er hel og kan ikke deles eller mindskes hverken i kvalitet eller karakter.

Maria som eksempel

En gang blev der spredt rygter om, at Messias, Jesus, søn af Maria, må Allah velsigne dem begge, havde en halvbror! Dette blev omgående tilbagevist af forskellige Islamiske religiøse organisationer, idet det er en påstand, som kan underkende helligheden og renheden af Maria må Allah være tilfreds med hende, idet hun aldrig giftede sig.

Hvilken instans har bekræftet den fromme Marias jomfruelighed og renlighed og afholdelse fra mænds berøring? Det har Koranen, som blev åbenbaret til Muhammed, idet den stadfæster en sand tro på Marias renlighed; en tro som fastholder sandhed og undsiger løgn og falskhed.

Det er en af Koranens egenskaber, at den forsvarer de troende og gode personligheder uanset race, nationalitet, tid, sted og køn. Da Maria var af denne høje rang blandt mennesker, har Koranen beskrevet hende på smukkeste vis, og forsvarer hende med tungtvejende beviser, som indgyder kærlighed til og respekt for hende.

1. Hun var beskyttet mod Satan: *"Jeg har kaldt hende Maria, og jeg stiller hende og hendes efterkommere under Din beskyttelse mod den bortstenede Satan." (3: 36)*

2. Hun var beæret med Allahs ære: *Hver gang Zakarias kom ind i helligdommen til hende, fandt han underhold hos hende. "Maria!" sagde han. "Hvor har du fået det fra?" Hun sagde: "Det kommer fra Gud. Gud forsørger hvem Han vil, uden afregning." (3: 37)*

3. Hun var udvalgt blandt alle verdens kvinder: *"Og da englene sagde: "Maria! Gud har udvalgt dig og gjort dig ren. Han har udvalgt dig frem for alvendens kvinder". (3: 42)*

4. Hun var hengiven, ydmyg og tilbad sin Skaber: *"Maria! Vær ydmyg over for din Herre, kast dig ned for Ham og bøj dig, sammen med dem, der bøjer sig!" (3: 43)*

Hun blev beæret med den gode nyhed om en velsignet fødsel: *Da englene sagde: "Maria! Gud forkynder dig det gode budskab om et ord fra dig. Hans navn er Messias, Jesus, Marias søn. Han vil være højt agtet i denne verden og i den hinsidige, en af dem, der bliver bragt nær." (3: 45)*

5. Hendes navn bliver ophøjet i Koranen: *Tænk på Maria i Skriften! Da hun trak sig tilbage fra sine husfæller til et sted mod øst!* Og eftersom Koranen ikke er i strid med sig selv, ser vi Maria nævnt på smukkeste vis i den 34 gange.

6. Hun er et eksempel for resten af verden:

- *…og gjorde hende og hendes søn til et tegn for alverden. (21: 91)*
- *Og Vi gjorde Marias søn og hans moder til et tegn… (23: 50)*

7. Hun troede på Allahs ord og Hans bog: *…og hans mor kun en sandfærdig kvinde… (3: 75)*

8. Hun var en ren jomfru, som aldrig giftede sig, og ej heller blev rørt af nogen mand: *(16) Tænk på Maria i Skriften! Da hun trak sig tilbage fra sine husfæller til et sted mod øst! (17) Hun trak et forhæng for imod dem. Da sendte Vi Vor ånd til hende, så den for hende så ud som et fuldkomment menneske. (18) Hun sagde: "Jeg søger tilflugt hos Den Barmhjertige imod dig, hvis du er gudfrygtig!" (19) Han sagde: "Jeg er blot din Herres udsending kommet for at skænke dig en uskyldsren dreng." (20) Hun sagde: "Hvordan skulle jeg få en dreng, når intet menneske har berørt mig? Jeg er ingen skøge!" (21) "Sådan er det!" sagde han. "Din Herre siger: 'For Mig er det en let sag. Vi vil gøre ham til et tegn for menneskene og til barmhjertighed fra Os. Det er en afgjort sag'." (22) Hun ventede sig og bar ham og trak sig tilbage med ham til et afsides sted. (23) Fødselsveerne drev hende hen til palmetræets stamme. Hun sagde: "Gid jeg var død forinden og gået helt af minde!" (24) Da råbte han til hende, under hende: "Vær ikke bedrøvet! Din Herre har skabt et kildevæld under dig. (25) Hvis du ryster palmestammen mod dig, vil den lade saftige, modne dadler falde ned over dig. (26) Så spis og drik og fryd dig! Og hvis du ser noget menneske, så sig: 'Jeg har lovet Den Barmhjertige at faste, så jeg kan ikke tale med nogen i dag'." (27) Så bragte hun ham i sine arme til sit folk. "Maria!" sagde de. "Du har gjort noget uhørt! (28) Du, Arons søster! Din far var ingen dårlig mand, og din mor var ingen skøge!" (29) Så pegede hun hen på ham. De sagde: "Hvordan kan vi tale med en, der er en lille dreng i vuggen?" (30) Han sagde: "Jeg er Guds tjener. Han har*

givet mig Skriften og gjort mig til profet! (31) Han har gjort mig velsignet, hvor jeg end er, og pålagt mig bøn og almisse, så længe jeg lever, (32) og ærbødighed overfor min moder. Han gjorde mig ikke til en usalig voldsmand. (33) Fred være med mig den dag, da jeg blev født, den dag da jeg dør, og den dag, da jeg bliver genopvakt til livet!" (19: 16 – 33)

Dette er Maria den ophøjede, som hun beskrives i Koranen, ren, beskyttet, uskyldig, elsket under sin gravidet og fødsel, uberørt af mænd. Allah gjorde hendes gravidetet og fødsel til et mirakel fra Sig, og Han er Den Almægtige og Den Lovpriste.

Det er værd at bemærke, at nogle af Bogens Folk bruger Koranen som bevis på Marias uskyld og renhed. En af de store koptiske kirkeledere i Ægypten har benyttet Koranen som argument imod at Messias, fred være med ham, havde en halvbroder. Han brugte Marias ord, som de er nedskrevet i Koranen: *Hun sagde: "Hvordan skulle jeg få en dreng, når intet menneske har berørt mig? Jeg er ingen skøge!". (19: 20) Dette er uden tvivl en del af den fælles tro.*

Det et faktum, at nogle jøder er gået for vidt i spørgsmålet om Marias ære og sagde en del usandheder om hende, men Koranen påviste løgnen i deres ord: *fordi de var vantro og rettede en alvorlig og falsk anklage mod Maria (4: 156)*

Vi vil afslutte denne del ved at fremføre nogle punkter, som vi mener, er passende i denne situation:

At hævde at sendebudet Muhammad, må Allah velsigne ham, har rettigheder overfor resten af

menneskeheden, er baseret på følgende fakta:

a- At profetens virke og budskab er kommet som en ny chance for menneskeheden; som et udgangspunkt med afsæt i hjertets respekt, med fokus på det personlige ansvar, med forståelse for, at alt mellem himmel og jord er til menneskets tjeneste på Guds befaling og med erkendelse af menneskers fælles oprindelse, samt med andre høje og agtværdige mål.

b- Hvis religiøse lærde er bekendt med historiske beviser, som bekræfter deres teorier og de religiøse personligheders status og forsvarer disse, vil de naturligvis holde fast ved dem, og derfor burde de respektere Koranen og den person, som den blev åbenbaret til, da Koranen er det sidste store åbenbarede dokument, som beærer og respekterer de religiøse personligheder, på hvem verdens kristne og jøder tror.

c- Maria, må Allah være tilfreds med hende, var ikke araber, og Koranen, som har forkastet racisme både i hensigt og handlling, har beæret Maria og ophøjet hende. Dette er fordi Koranen værdsætter de sande og gode egenskaber blandt mennesker; egenskaber der afspejler sand tro og befordrer gode handlinger og sætter høje standarder for menneskelig gøren og laden.

Var det ikke profeten Muhammad, må Allah velsigne ham, som kom med de tidligere profeters og de troendes religion i den smukkeste præsentation? Er det ikke hans ret at blive værdsat og anerkendt af menneskeheden?

De stores relationer

Kapitel fire
Muhammad præsenterer sin broder Moses

Tænk på Moses i Skriften

De stores relationer

Muhammad præsenterer sin broder Moses

Muhammad fastede den tiende dag i Muharram (Aashura), i respekt for og anerkendelse af hans broder Moses og hans folks frelse fra tortur og forfølgelse.

Bogens Folk, jøder og kristne, burde ikke såre Allahs profet Muhammad, må Allah velsigne ham og hans familie og følgere. Ethvert menneske med sans for retfærdighed, troskab, ærbarhed og agtelse holder loyalt fast ved den, som viser respekt for og beærer hans forfædre, gør dem kendte og roser dem og deres dåd.

Hvad er jødernes og de kristnes historiske oprindelse? Deres oprindelse er Toraen som blev åbenbaret til Moses søn af Imran, og Evangeliet, som blev åbenbaret til Jesus, søn af Maria. Disse to bøger spredte deres lys i menneskers hjete og i livet selv gennem de to store og sande profeter Moses og Jesus må Allah velsigne dem.

Hvordan så var Muhammads relation til dem?

Tidligere skrev vi om de høje og agtværdige relationer mellem Muhammad og Messias, idet vores profet præsenterede Jesus på bedste og smukkeste vis, og derfor er dette kapitel tilegnet Allahs profet Muhammads forhold til sin bror Moses søn af Imran.

I den hellige måned Muharram i det muslimske år faster muslimerne den tiende dag, i erindring af deres profets sædvane. Denne traditions oprindelse ligger i, at som profeten Moses fastede, således fastede vores profet også på den dag i glæde over Moses og hans folks frelse fra tortur og forfølgelse. Bukhari og Muslim og andre muslimske historikere har fortalt, at Allahs profet, må Allah velsigne ham, ankom til Medina og så, at jøderne fastede den tiende dag af Muharram. Han spurgte dem: ”Hvad er det for en dag i faster?” De svarede: ”Det er en stor dag, nemlig dagen hvor Allah reddede Moses og hans folk og lod Farao og hans folk drukne, og derfor fastede Moses som tak til Allah.” Profeten svarede: ”Vi har mere ret til Moses end jer,” så fastede han den dag og bød sine følgere at faste den dag.

Historien om Moses og hans folks redning fra Faraos tortur og forfølgelse er en glædelig historie som blev åbenbaret til Muhammad. Den er en del af den Koran, som reciteres af muslimer generation efter generation, og gennem hvilken de takker Allah for den store velsigenelse, som Han gav Moses og hans folk.

• *(77) Vi åbenbarede for Moses: ”Drag af sted ved nattetid med Mine tjenere og ban en tør vej for dem gennem havet! Vær ikke bange for at blive indhentet, og frygt ikke!” (78) Farao forfulgte dem med sine hærstyrker, og havets vandmasser dækkede dem. (79) Farao førte sit folk vild; han retledte dem ikke. (80) Israels børn! Vi frelste jer fra jeres*

fjender. Vi satte jer stævne på den højre side af bjerget, og Vi sendte manna og vagtler ned over jer. (20: 77 – 80)

- *Og da Moses sagde til sit folk: "Tænk på Guds nåde mod jer, da Han frelste jer fra Faraos slægt, dengang de pålagde jer bitter straf, slagtede jeres sønner og lod jeres kvinder leve!" Deri lå der en vældig prøvelse fra jeres Herre. (14: 6)*

Det var en stor sejrsfest som glædede Islams profet, og han fastede på denne dag og opfordrede muslimerne til ligeledes at faste som tak til Allah. Historien om frelsen beskrives klart adskillige steder i Koranen og bringer os den sande fortælling om den store profet Moses, må Allah velsigne ham. Historien fortælles også i Sunnah-litteraturen.

Den store profet Moses i Koranen overordnet og specifikt:

a- Overordnet: *(51) Tænk på Moses i Skriften! Han var ren af hjertet. Han var udsending og profet. (52) Vi råbte ham fra den højre side af bjerget og lod ham komme nær til en fortrolig samtale. (53) Vi gav ham i Vor barmhjertighed hans broder Aron som profet.*

b- Specifikt: *(7) Vi åbenbarede for Moses' moder: "Du skal amme ham; men hvis du er bange for hans skyld, kast ham da i havet! Vær ikke bange, og vær ikke bedrøvet! Vi vil bringe ham tilbage til dig og gøre ham til en af de udsendte". (8) Så samlede Faraos slægt ham op, så han kunne blive en fjende og til sorg for dem. Farao, Hàmàn og deres hærstyrker var syndere. (9) Faraos hustru sagde: "Han kan blive til glæde for mig og dig. I må ikke slå ham ihjel! Han kan måske blive til nytte for os, eller vi kan tage*

ham til os som barn." De anede intet. (10) Men for Moses' moder blev hjertet tomt. Hun kunne næsten have røbet ham, hvis ikke Vi havde befæstet hendes hjerte, så hun blev en af de troende. (11) Hun sagde til hans søster: "Følg efter ham!" og denne holdt da afsides øje med ham, uden at de anede noget. (12) Tidligere havde Vi forbudt ham ammer, og hun sagde nu: "Skal jeg vise jer en familie, der vil tage vare på ham for jer og vil ham det godt?" (13) Så bragte Vi ham tilbage til hans moder, for at hun kunne være glad og ikke bedrøvet, og for at hun kunne vide, at Guds løfte er sandhed. De fleste af dem har ingen viden. (14) Da han nåede sin manddoms alder og var udvokset, gav Vi ham dømmekraft og viden. Således gengælder Vi dem, der handler godt. (28: 7 – 14)

c- *(24) "Gå nu til Farao! Han handler overmodigt." (25) "Herre!" sagde han. "Gør mit hjerte åbent, (26) og gør mit ærinde let for mig! (27) Lad mit tungebånd løsne sig, (28) Så de kan forstå min tale! (29) Giv mig som rådgiver fra mit folk (30) Aron, min broder! (31) Giv mig styrke gennem ham, (32) og lad ham tage del i mit ærinde, (33) for at vi kan prise Dig meget (34) og ihukomme Dig meget! (35) Du har indsigt i os." (20: 24 – 35)*

3- Som noget af det specifikke finder vi også i den smukke Koran fortællingen om Toraen, som blev åbenbaret til Moses:

a- Vi sendte Toraen ned med retning og lys, for at profeterne, der havde overgivet sig til Gud,… (5: 44)

b- Hvordan kan de gøre dig til dommer, når de har Toraen, hvori Guds dømmekraft findes,… (5: 43)

c- Og da Vi bragte Moses skriften og Sondringen! Måske lader I jer retlede! (2: 53)

d- Så gav Vi Moses Skriften, fuldkommen for den, der handler godt, som en nøjagtig fremlæggelse af alting, til retledning og af barmhjertighed. Måske vil de tro på mødet med deres Herre. (6: 154)

Desuden kan vi se, hvordan Moses omtales af sin bror Muhammad, fred være med dem begge:

1- Der kom en mand fra jøderne til profeten, må Allah velsigne ham, og sagde: ”Oh Muhammed, en mand fra dine følgere slog mig i ansigtet.” Profeten sendte bud efter den omtalte mand og spurgte ham, hvorfor han havde slået den anden. Han svarede: ”Oh Allahs sendebud, jeg kom forbi ham og hørte ham sige, at Moses var udvalgt og foretrukket over andre mennesker, og jeg spurgte ham, om han også mente over Muhammed? Og jeg blev gal, så jeg slog ham.” Profeten sagde: ”I skal ikke holde mig bedre end Moses, for på Dommens Dag bliver menneskeheden slået af lynet, og jeg er den første, til at vække dem og Moses holder en søjle under tronen, og jeg aner ikke, om han er vågnet op før mig, eller om han ved et mirakel ikke har været bevidstløs.”

2- Profeten beskrev sin broder med et billede af mildhed og godhed idet han sagde: ”Moses var en mild og from mand. ”

3- På et tidspunkt generedes profeten Muhammad af nogle folk, og så iklædte han sig Moses personlighed og sagde: ”Allah velsigne Moses idet han generedes mere end dette.” Vor

profet har taget sin broder Moses eksempel i tålmodighed overfor gener og irritationer ifølge Allah's ord: *Følg deres retledning! (del af 6: 90)*

4- Profeten kom en dag til sine følgere og sagde: "Jeg blev vist alle nationer og jeg så en masse sort i horisonten, og der blev sagt: "Dette er Moses blandt sit folk"."

5- Profeten brugte Moses navn i hver eneste mulig situation, i hans sidste tale under den såkaldte afskeds-pilgrimsfærd, gik profeten forbi Alazrak Dalen og spurgte: "Hvilken dal er det?" Der blev svaret: "Alazrak Dalen." Han svarede: "Det er, som om jeg ser Moses, da han kom ned fra bjerget, og han have lovet at adlyde Allah."

6- Profeten har fortalt at Moses har en stor sympati for det muslimske samfund, idet han foreslog profeten Muhammad at mindske antallet af de obligatoriske daglige bønner. Alle historieskriverne er enige om, at da Allah fastlagde antallet af daglige bønner for profeten og hans samfund, påbød Han først halvtreds bønner i døgnet. Profeten Muhammad mødte profeten Moses i den sjette himmel, hvor Moses sagde til ham: "Gå tilbage til Allah og bed ham om at mindske antallet, idet jeg havde mange vanskeligheder med Israels stammer før dig, og dit folk er svagere." Profeten blev ved med at gå frem og tilbage mellem Moses og Allah og fik antallet mindsket hver gang indtil det blev til fem bønner i døgnet. Dette nævner de lærde

ofte og siger: må Allah belønne Muhammad på vores vegne og må Allah belønne Moses på vores vegne.

Således skildres Allahs profet Moses, søn af Imran i Koranen og i fortællingerne fra profeten Muhammads liv. Han har en højt beæret stilling. Her kan vi se, hvordan Koranen taler om beskyttelsen af Moses mod falske anklager, ganske som Koranen danner basis for beskyttelsen af profeten Muhammad og alle profeter. *I, der tror! Vær ikke som dem, der krænkede Moses, og så frifandt Gud ham for det, de havde sagt! Han havde anseelse hos Gud (33: 69).*

Hos Allah var han beæret, og hos araberne betyder det, når en person er beæret, at det er en person af stor værdighed, med en høj stilling og i besiddelse af ærbare egnskaber.

Hvor ved vi alt dette fra? Fra Koranen som blev åbenbaret til Muhammad, og gennem udtalelser fra denne gode profet, som holdt af Moses, og som genoplivede hans sædvane, og som ofte nævnte ham.

Derfor ser vi ingen logisk eller anstændig grund til at noget menneske, og mindst af alt fra Bogens Folk, skulle hade Allahs profet Muhammad eller såre ham. Hvad kunne grunden være? Er det hans urokkelige tro på Allah og kærligheden og hengivenheden til ham? Er det det stærke kald for at befri mennesket fra al tilbedelse udover tilbedelse af Skaberen? Er det kaldet til at forene mennesker og beskytte

de gamle dyder? Er det den klare religion, som er åben for tro på alle åbenbarede bøger og tidligere sendebude? Er det ønsket om det bedste for alle mennesker og skabninger; denne kærlighed som han udtrykte hver morgen ved at sige: "Oh Allah, hvilke velsignelser Du end viser mig eller nogen anden af Dine skabninger, så er de fra Dig alene uden partner, og Dig alene takker jeg."

Hvad skulle grunden kunne være? Er det fordi Allah har sendt ham som velsignelse til verdenerne? Er det fordi han gav plads til fremskridt og oplysning? Er det fordi han værdsatte brug af hjernen, videnskab og viden? Er det fordi han afviste at give efter for smålighed, selviskhed eller primitive lyster? Er det fordi han kæmpede mod uretfærdighed, undertrykkelse og tyranni? Er det fordi han lod vide, at medlidenhed med en tørstig hund blev en vej til Allahs tilgivelse for en utugtig kvinde? Er det fordi han var sød, kærlig, ydmyg og genert? Er det fordi han var tro og huskede de, som gjorde handlede godt imod ham og ønskede at tilbagebetale selv om den, der havde gjort det, var død i mellemtiden? Er det fordi han holdt sine løfter? Er det fordi han besvarede det dårlige med godhed og tilgav (sådan blev han beskrevet i Toraen)? Er det fordi han elskede renlighed i alle forhold og skønhed og erklærede: "Allah er smuk og elsker skønhed." Er det fordi han afviste uærlighed i

forhold til formue, familie og børn? Er det fordi hans personlighed var præget af gode manerer, gode egenskaber og god vilje som Allah beskrev ham: *Og du er af vældig natur. (68: 4)*

Man kan med undren spørge, om der findes et normalt menneske som ikke holder af rosers duft? Eller som ikke elsker klarhed og respekt? Og lysets fremkommen? Og videnskabens renhed og opblomstring? Og hjernens indsigt? Og samvittighedens vogtende røst? Og den nøje sammenhæng mellem god tale og god handling?

Femte kapitel
Dufte og frugter fra Hans have

Det Allah har sendt mig med
af vejledning og viden,
er lige som regnen der rammer Jorden,
hvor noget af den er modtagelig
for vandet og der vokser der træer
og græs i store mængder,
og det er lige den
som fordybede sig i Allahs tro
og fik gavn af det Allah har sendt mig med
og så lærte han det og lærte fra sig

De stores relationer

(1)
Jeg blev sendt som barmhjertighed, men ikke som en forbandelse

Efter de uhyggelige hændelser hin september opstod der blandt muslimer diskussion og uenighed om, hvorvidt man skal forstå den kristne verdens reaktion uden forskel eller undtagelse.

Nogle muslimer følte, at en ideologisk, politisk og mediemæssig kampagne var lanceret fra den vestlige verden mod muslimer generelt. På grund af denne følelse begyndte nogle imamer og religiøse lederne at tale negativt om kristne over en kam.

Denne situation kræver en intellektuel, principiel og subjektiv modvægt fra videnskabelig side, og en troværdig og retfærdig stillingtagen. Man kan se på hele problematikken fra tre vinkler:

a- Hvordan undgår man fjendskab i bøn?

b- Hvordan skal hændelserne og reaktionerne tolkes korrekt?

c- Hvordan bliver religion udnyttet politisk?

Er det muligt at overskride grænserne i bøn?

Ja, og Koranen siger i vers 55 af Surat al-araf: *Påkald jeres Herre, ydmygt og i det skjulte. Han elsker ikke dem, der begår overtrædelser (7: 55)* Qurtubi siger: ”Der kan være mange slags overtrædelse

i bøn på forskellige måder, deriblandt høj lyd og råben, at man beder om at blive profet eller beder en umulig bøn, eller at man ønsker synd og lignende."

Vi kan tilføje, at det også er en overtædelse i bøn, hvis man beder om dårligt for en fredelig, uskyldig og uanende person, som ikke har gjort en uret og ej heller tænkt på at gøre det eller glædet sig ved en uret, man er blevet udsat for. Der er helt sikkert blandt kristne rigtig mange, som ikke tager del i at gøre muslimer uret. At bede om ondt for disse er en fjendtlig handlling, og man gør dem fortræd, hvis man beder om noget dårligt for dem. Islam har ikke tilladt, at uenighed i religion alene er nok, til at man må gøre modparten fortræd, men har tvært imod forbudt det på det strengeste, idet at gøre uret er forbudt.

Bøn imod nogen er tilladt, men kun mod dem, der gør uret. Den slags bøn er også tilladt for ikke-muslimer, idet bøn fra den som bliver gjort uret bliver hørt, selv om vedkommende ikke er muslim. Der er ingen barriere mellem den bedende og Allah. Det er muligt for imamer og religiøse vejledere at regulere deres bøn eller bede alene mod dem, der gør uret.

For det første for at ungå at gøre uskyldige og fredlige menesker uret. Dernæst må man forstå, at når man beder en bøn er det en tilnærmelse til Allah og tilnærmelse til Ham kan ikke ske ved uret.

Dette bestyrkes også på andre måder. Der er muslimske mænd, som er gift med kristne kvinder, så hvordan kan en muslim bede en bøn om ondt, der også retter sig mod ens egen hustru? Der er også blandt kristne ganske mange lærde og tænkere, som har en forståelse for muslimer generelt, som er mere respektfuld og korrekt, end den opfattelse mange med muslimske navne har. Der er hudredetusinder af kristne i Vesten som har gået med i demonstrationer til støtte for muslimer. Hvordan skulle man kunne bede om noget dårligt for disse? At gå til den slags yderligheder i bøn er her en religiøs synd og en politisk dumhed.

Et væsentligt punkt for hvorfor generalisering i forbøn på denne måde er forbudt er, at det er i strid med Koranens vers, som vi finder det i den sidst åbenbarede Sura (kapitel), som er Surat Al-Maeda, verset er: *…og du finder, at de, der er mest venligt stemt over for dem, der tror, er de, der siger: "Vi er kristne." (5: 82)* Dette vers forbyder generalisering og den form for yderlighed i forbøn, hvortil nogen måske vil sige: Sådan var det en gang, men det er det ikke længere.

Om dette kan man kun sige, at for det første udtaler den, som siger sådan sig om noget, som han ikke har autoritet til. Han påstår faktisk, at han kan ændre på Koranen med sine egne antagelser efter forgodtbefindende.

Historien såvel som den aktuelle virkelighed bekræfter den Koraniske sandhed, idet de fleste

ikke-muslimer, der forsvarer Islam og som eventuelt konverterer til Islam er Kristne.

Man kan ikke fornægte eller undsige religion og den religiøse dimension, når man fortolker aktuelle hændelser, situationer og stridigheder. Men ekstremisme af hvilken som helst art eller i hvilken som helst sammenhæng, som virker forvrængende og får ting til at fremstå truende, er i strid med det rigtige syn og den korrekte forståelse.

Hvis det for eksempel hævdes, at den religiøse faktor er den, som forklarer hver eneste strid i verden, hvordan kan man så forklare krigen mellem Etiopien og Eritrea når de kæmpende har den samme religion, nemlig kristendom? Og hvordan kan man forklare krigen i regionen omkring de store søer i Afrika, som er en stammekrig, hvor de fleste er kristne? Hvordan kan man forklare den væbnede strid mellem ortodokse serbere og katolske kroater når alle er Kristne? Hvordan kan man forklare den blodige vold som eksploderede og forsatte i årtier mellem katolske og protestantiske irere, der alle er kristne? Og tidligere har Hitler og Mussolini, som begge var kristne, bekriget kristne folk over hele det europæiske kontinent. Anden Verdenskrig var en ulidelig kamp mellem folk, som stort set alle tilhørte den kristne religion, og før det kæmpede amerikanerne mod englænderne ved selvstændighedskrigen mens begge parter var kristne; og endnu tidligere

har Europa været vidne til mange opslidende og langevarige krige, som kostede mange liv, på trods af at de striedende parter alle tilhørte den kristne tro.

Hvis vi ser på arabernes og muslimernes situation i de sidste årtier, finder vi næsten den samme situation med små ændringer i form og udseende som følge af den konkrete situation. I seneste årti var der en række skarpe, langvarige og bitre arabiske stridigheder om mange ting. Det var krige, som hver havde sine grunde og virkemidler. Blandt årsagerne kan nævnes: Skulle det økonomiske system være socialistisk eller markedsstyret? Findes der en ægte og naturlig arabisk nationalisme eller står valget mellem filosofi og Islam? Hvilken form for administration er bedst og mest nyttig? En konservativ administration som vokser i ro og mag eller en revolutionær administration som ændres ved magt og i pludselige spring? Hvad kampens værktøjer og instrumenter angår, kan nævnes politisk forståelse, som har stået for omkring 20 % af striden. Og her er den beskidte propaganda eller den kolde krig også en væsentlig faktor, som angiveligt udgør 49 % af stridernes omdrejningspunkt. Alt dette sket på trods af Islam er den religion, næsten alle arabere følger.

Disse eksempler og mange lignende i menneskehedens historie, er værd at drage i erindring, da de kan give et nyt syn på

forståelsen af de hændelser, der fører til strid mellem mennesker. Og med dette i baghovedet kan man måske komme til en fornuftig løsning på, hvordan man bygger bedre relationer mellem mennesker.

Hvis man vil have det rart, kunne man forstille sig en verden hvor alt var i harmoni, havde samme ”farve” samt et fælles formål. Men sådan et drømmesyn vil være bygget på en meget subjektiv forestilling, og ville blot være udtryk for et naivt ønske om en verden, som aldrig har været. Mange almindelige mennesker og politiske ledere har drømt om en harmonisk og overskuelig verden. Og de har med chok fundet, at det som sker, faktisk er modsat deres drømme og forestillinger, for derefter at trække sig tilbage et sted langt fra virkelighedens verden. Denne komfort er ren fantasi og har intet med virkeligheden at gøre. Den er så langt ude, at den indeholder sin egen umuliggørelse. Man kan også i stedet forestille sig en verden, hvor folk slider med endeløse problemer, mens de skal håndtere livet og virkeligheden i øvrigt. Blandt disse problemer er uro, forvirring og kommunikationsvanskeligh eder da ingen mennesker kan forstå hinanden.

Fortolkningen af hændelser og problemer både regionalt og internationalt kan absolut ikke lægges til grund for situationen. Dette ville grunlæggende være forkert, idet man så ville tilsidesætte andre faktorer, som det både

er upraktisk og ulogisk at ignorere, fordi man så ville drage sine slutninger på en et svagt grundlag.

Lad os gå tilbage til selve sagen og fastslå, at ondskab eller fjendskab i forbøn skal påtales og kritiseres, da alle fakta og beviser peger på, at der her er tale om et problem, som stikker virkelig dybt. Der burde overhovedet ikke være nogen, som udtrykker ondskab i bøn. Det kræver indsigt og forståelse at udtrykke kritik på en ordentlig og saglig måde.

I de følgende linier vil jeg pege på fakta og tanker, der belyser dette:

Vi sagde før, at generelle bønner mod alle kristne ikke er tilladt og desuden er en uretfærdig handling. Vi vil her bevise ondskaben i denne uretfærdige gerning:

- Først og fremmest er det en overtrædelse af Koranens overordnede linie med at holde sig til retfærdighed i tale: *Når I afgiver et udsagn, skal I være retfærdige… (6: 152).* Dette er et bud om at udvise retfærdighed i al tale. Og forbøn er også en form for tale, så når man fraviger det retfærdige og går til uretfærdighed, har man sat sig mod Gud og Koranens metode, og man er på vildspor.
- For det andet overtræder man Koranens budskab ved at ikke at udvise retfærdighedhed i synet på og forholdet til Bogens Folk, da Koranen siger om netop denne gruppe: *De er ikke ens (3: 113)*, så ved at Koranen benægter at de er ens,

fastslås det, at der er forskel på Bogens Folk. Der er bladt dem de fredelige, hvilende, neutrale, retfærdige og dem der er nær ved Islam af natur i deres søgen efter sandheden, mens andre er uretfærdige og stridslystne. Da Koranen er en bog, der udviser absolut retfærdighed overfor alle folk, og er meget præcis i sin beskrivelse, har den inkluderet sætningen: *De er ikke ens (3: 113)* for at vise forskellen mellem de uretfærdige og de retfærdige.

På denne måde opdrages muslimer til at have et varieret syn på folk generelt, og desuden hvordan de skal behandle Bogens Folk, samt at forstå at menneskets verden ikke er et billede med kun sort og hvidt, men at det derimod er en verden af et væld af farver og forskelle, og således kan de forstå, at generalisering er en forkert og syndfuld opførsel. Med dette værktøj kan de beskytte sig selv mod at komme i klemme overfor den virkelige verden. Muslimer ser i virkeligheden en del af Bogens Folk som retfærdige og retskafne i handel, civile gøremål og undervisning. For eksempel er der tusindevis af muslimer, som har fået deres uddannelse i økonomi, som ingeniører, medicinere, i administration og utallige andre fag hos undervisere fra Bogens Folk, som ikke har været hovne i deres forhold til de muslimske studerende eller har givet forkerte karakterer. Dette er virkeligheden, og hvis man fornægter den, kan det lede til psykiske problemer og store

misforståelser. For at muslimer ikke skal komme i denne situation, har Koranen beskyttet dem ved at skelne mellem uretfærdige og retfærdige mennesker, også blandt bogens folk.

Vi ser således også, at den virkelig gode undervisning og gavnlige viden, som man kan drage nytte af, er yderligere en grund til ikke at lave en dårlig forbøn mod disse grupper, som har gjort så meget godt også for muslimer.

Al-Motem ibn Adei, som ikke var muslim, hjalp profeten, Allah velsigne ham, da han ved en given lejlighed tog ham hjem til sig og gav ham beskyttelse.

Da slaget ved Badr var overstået, og mange store fjender af Islam var blevet taget til fange, gik profeten til disse fanger og sagde: Hvis Al-Motem ibn Adei var levende og talte for disse mænd, ville jeg løslade dem. Profeten talte ikke ondt om Al-Motem selv om han døde som fornægter af Islam, men huskede ham i stedet for hans velgørenhed og generøsitet, og udtrykte sit ønske om at belønne ham ved at løslade fangerne for hans skyld uden betaling.

Af disse hændelser kan vi aflæse et budskab om barmhjertighed. Koranen ophøjede Profetens job, Allah velsigne ham, og specificerede hans opgave og bud og det store formål ved dette specifikke vers: *Kun af barmhjertighed mod avlerden har Vi sendt dig ud. (21: 107)*

Denne generelle og globalt omfavnende

barmhjertighed taget i betragtning, kan der ikke finde angreb sted på andre i ens forbøn eller du'a, som den kaldes på arabisk.

Nogle muslimer har vænnet sig til i du'a eller anråbelse, at forbande andre på det værste. Dette er i strid med den generelle barmhjertighed som verden blev velsignet med ved Profeten Muhammeds komme og virke, Allah velsigne ham. Det er desuden i streng modsætning til den nådefuldhed og tilgivelse, vi finder hos Allah, at lade den religion, som kom for at åbne Allahs omfattende barmhjertighed overfor mennesker, blive et instrument til at drive mennesker væk fra Hans barmhjertighed.

Denne forståelse ses klart i Profetens udtalelse, da der blev sagt til ham: "Anråb din Gud imod de vantro (fjenderne af tro) og forband dem", hvortil han svarede: "Jeg blev sendt med barmhjertighed og ikke for at forbande". Denne sammenligning mellem barmhjertighed og forbandelse i udsagnet, fra den som fik alle sine ord åbenbaret, viser, at hans "jobbeskrivelse" inkluderer barmhjertighed generelt og ikke at drive folk væk fra samme. Allah kalder Sig selv Den Barmhjertige og Han er ikke i strid med kernen i Sit bud og sandheden i Profetens opgave afspejles i dette, Gud ske lov.

Følgelig gælder det ikke blot om at udelade forbandelse som nævnt i den førnævnte hadith

men at overholde en række principper, som er fastlagt af Profeten igennem de anerkendte og højt respekterede Ahadith[1] blandt hvilke vi kan læse:

1- En oprigtigt troende forbander ikke andre, nærer ikke mistanke, udøver ikke utugt eller taler grimt

2- En oprigtigt troende forbander ikke andre

3- Ingen troende må forbande andre

4- Forband ikke med Allah's forbandelse (kun Han forbander, for det er Hans ret)

5- Profeten har endda forbudt at forbande vinden. Abdulla Ibn Abbas fortalte, at vinden trak i en mands klæde og manden forbandede den, hvorpå Allahs sendebud, må Allah velsigne ham, sagde: "Du skal ikke forbande vinden. Den er her på Allahs ordre og har en bestemt retning." Han forbød også at forbande dyr eller at bruge ukvemsord mod hanen, når den galer. I denne Hadith er der en dyb mening, som alle oprigtigt troende bør bemærke. Overskridelse af grænserne i forbøn eller anråbelse er ikke tilladt selv mod den kosmiske energi, dyr eller fjerkræ, og det betyder også, at man skal beskytte tungen mod at vænne sig til uretfærdige, sårende og nedladende udtalelser, da en dårlig vane af den art skaber varige men.

(1) Ahadith = flere tal af Hadith = udtalelse fra Profeten.

6- Profeten, hvis udtalelser er bevaret i disse ahadith, var selv en, der holdt fast ved disse princippter. Anas ibn Malik sagde: ”Profeten, må Allah velsigne ham, var ikke en der brugte ukvemsord, udøvede utugt eller forbandede nogen.” Så hvis du møder en person, som bruger ukvemsord, forøver utugt eller forbander nogen, så skal du vide, at han har tilsidesat den profetiske tradition (sunnah), selv om han beder, faster, holder prædiken, holder fordrag og påstår at være Muslim. Der blev sagt til en af Profetens nære følgere, som mistede besindelsen en kort stund: ”Du er en uvidende mand”.

Ja mange udtaler forbandelser i deres dagligdag, ikke alene når de er sure, men også i spøg eller for at være morsomme. En person kan måske finde på at sige til sin ven: ”Hvor er jeg glad for det du har gjort, dit dumme svin.” Og selv om det i et sådant tilfælde kan være sagt i spøg, er det i en islamisk tankegang ganske upassende, og det viser forskellen mellem en prædikant, en rådgiver og et almindeligt menneske, idet den lærde bør forstå den gode tankegang, bruge sin tunge til bedre at tale respektfuldt og derigennem udtrykke sit kendskab til Islams formål. Han vil også på denne måde vise sin accept af de profetiske traditioner, sin dybfølte barmhjertighed overfor

andre mennesker og hans værdsættelse af faren ved forbandelser.

Hvis det var muligt for menneskeheden at hæve sig til en sundere og bedre tilstand, hvor sjælene var mere komfortable og havde bedre indbyrdes relationer, så ville en mere respektfuld brug af vore evne til at udtrykke sig i ord, være en nødvendig grundsten for fremskridtet. Hvis man ser på et agtværdigt menneske, som forskønner hele sin skikkelse ved civilisationens skønhed, vil man se, at når han taler, kommer der ikke forbandelser og ukvemsord fra hans mund!

Da det nobleste værktøj for prædikanter og folk, der kalder til sandhed, er ordet, er disse mennesker udvalgt til at medvirke aktivt til menneskehedens fremskridt gennem ren, høj, blid, velmaneret og venlig tale. Også i dette var profeten et eksempel til efterfølgelse.

(2)
Skønhed og kærlighed i Profetens tale og gerning

Han var et menneske. Dette er et ubestrideligt faktum: *Sig: "Jeg er kun et menneske ligesom jer." (18: 110).* Men hans væremåde og lige behandling af mennesker bekræfter to vigtige fakta:

a- At alle mennesker uden undtagelse er af samme biologiske art

b- Intet menneske er guddommeligt, da alle mennesker er skabt af Gud, som er En og ikke har nogen partner.

Ligeberettigelse blandt mennesker bekræftes ved disse to fakta – uden at dette mindsker den høje og særlige position, som den sidste af Allahs profeter og sendebude indtog.

Hvad angår forskellen mellem den guddommelige position og den profetiske position, skal profeten, den af Gud udvalgte, have sin fulde respekt og agtelse: *(2) I, der tror! Hæv ikke jeres stemme, så I overdøver Profeten, og tal ikke lige så højrøstet til ham, som I gør indbyrdes! Pas på, at jeres handlinger ikke bliver til intet, uden at I aner det! (3) De, der sænker stemmen, når de er hos Guds udsending, det er dem, hvis hjerte Gud har sat på prøve i gudsfrygt. De har tilgivelse, og en vældig løn i vente. (49: 2-3)*

I henhold til islamisk juristik omkring religiøse forskrifter er det en forpligtelse for enhver muslim at fremsige en bøn om fred

og velsignelse over profeten mindst en gang i livet.

Med alt det, som skribenter gennem tiderne har skrevet om profeten, er hans gode egenskaber som en brusende flod fyldt med godhed, ære og fuldkommenhed, som burde kunne slukke ethvert aktivt søgende menneskes tørst efter den lysende sanded.

Lad os nu tage to dråber af hans sødmefyldte flod, nemlig skønhed og kærlighed i hans tale og gerninger, må Allah velsigne ham og hans slægt.

Skønhed

Profeten blev sendt med flere instrukser og retningslinjer deriblandt instruksen om skønhed. Han blev sendt for at lære mennesker om skønhed, og for at styrke deres følelser og oplevelse af, at Allah er skøn, Koranen er skøn og universet er skønt. Når Profeten er sendt for at lære menneskerne denne fuldkomne skønhed, så er det hævet over enhver tvivl, at en stor portion af det skal kunne findes hos ham selv.

Skønheden i det menneskelige smil

Smilet er et udtryk for en høj grad af skønhed, og det er et internationalt menneskeligt sprog, så når vi på TV ser for eksempel en smilende koreaner, en tysker, en senegaleser, en amerikaner eller et menneske af hvilken som helst oprindelse, forstår vi, at han smiler med alt det, der er indholdt i smilet såsom glæde,

åbenhed, venlighed og menneskelighed. Dette er et flot billede i modsætning til billedet af surhed, søvnighed og kedsomhed.

Derfor er det også en af de vigtige ting, som folk, der arbejder med public relations, skal lære. De skal lære, hvordan de skal smile, og hvor længe smilet skal vare. Sprogforskere fortæller, at smilet er begyndelsen til grinet og til glædens udtryk i ansigtet, som kulminerer, når tænderne vises frem af glæde.

Smilet er i sig selv et udtryk for skønhed, og Profeten blev beskrevet som smilende hele dagen og gennem hele livet. Han var det mest smilende menneske. Garir sagde: ”Allahs sendebud har aldrig set i min retning uden at smile til mig, siden jeg blev muslim.”

Profeten bekræftede væsentligheden af smil og sagde: ”Det er en god gerning, hvis du smiler til din næste”, og han sagde: ”Du skal ikke forsmå nogen god gerning, om den så blot består i at du møder din broder med et smil.”

Skønheden i at klæde sig pænt

Profeten havde for vane at klæde sig i det smukkeste han kunne finde, og ved modagelse af delegationer gjorde han noget særligt ud af det, så han mødte dem med noget passende; dvs. han klædte sig i det, der passede til deres position og slægt.

Han kunne lide gode dufte. Aisha, må Allah være tilfreds med hende, sagde: ”Jeg plejede at parfumere ham med det bedste, jeg kunne

finde. Han forbød indtagelse af hvidløg og løg inden man gik ind i moskeen, og han priste altid skønhed, idet skønhed i sig selv er noget at stræbe efter, og han sagde: ”Allah er smuk (= er ophav til alt det smukke) og elsker skønhed.

Skønheden i at vise medfølelse i opførsel og tale

Profeten, må Allah velsigne ham, sagde: ”Medlidenhed kan ikke indeholdes i noget uden at forskønne det, og fjernes ikke fra noget uden at gøre det uskønt”. Derfor er medlidenhed et udtryk for skønhed, hvorimod grovhed er grim og uskøn. Profeten var blid og smuk i sin væremåde, og han opfordrede til medfølese i alt både privat og offenteligt.

Blidhedens skønhed

- Han lettede bønnen ved at gøre den så kort som muligt, hvis han hørte et barn græde af hensyn til moderens mulighed for at være opmærksom på bønnen og ikke rette sin opmærksomhed i en anden retning.
- Han standsede en hærs fremrykken af hensyn til en fugl, som blev ængstelig for sine unger, og lod først hæren gå videre frem, da fuglen var tilbage hos sine unger.
- Han bebrejdede aldrig folk, men sagde: ”Hvad skal man mene om folk, som holder sig for gode til at gøre ting, som jeg gør?” Ibn Hagar sagde i sin bog Alfath om denne udtalelse: ”Den som ikke møder folk med bebrejdelse udviser ydmyghed og blyhed.

• Han var venlig mod børn og legede med dem. Anas sagde: ”Profeten talte ikke med os før han sagde til en lille dreng (som var hård ved en fugl, han havde fanget): O Aba Umeir, hvad har den lille fugl gjort?”

• Han holdte af glæde i sit hjem og tilskyndte til det. Aisha, må Allah være tilfreds med hende, sagde: ”Jeg legede sammen med nogle piger i profetens hus, og da Allahs sendebud kom ind, blev de generte, men han bød dem at lege med mig.”

• Han sagde altid: ”Sig ikke: ”Jeg har begået en synd”, men sig: ”Jeg har fundet en fejl ved mig selv”.” Ibn Hagar siger i Alfath: Al khatabi sagde: ”Disse to ord har den samme betydning, men Profeten kunne ikke lide det første ord, derfor valgte han det andet, som er mindre belastende og lyder bedre. Han havde for vane at bytte hårde ord med mindre hårde. Derfor er det bedst ikke at sige, at man har begået en synd.”

• Skønheden ved galant adfærd. Profeten brugte megen opfindsomhed på at behage sine hustruer, for eksempel anbragte han gerne sit knæ sådan, at hans hustru Safia kunne træde på det for at komme op på sin kamel.

• Profeten fortalte ofte om Allahs mildhed mod Sine tilbedere og sagde: ”Da Allah skabte skabningerne, skrev Han i Sin bog, der ligger ved tronen, at Hans barmhjertighed overkommer Hans vrede.”

Kærlighed

Visse gamle og højt respekterede ord kunne man frygte vil forsvinde eller blive misbrugt. Blandt disse ord er ordet *kærlighed*. Det er en kendsgerning, at kærlighed er basis i troen og udgangspunktet i de største og mest redelige relationer mellem mennesker indbyrdes eller mellem mennesker og Gud.

Kærlighed er udgangspunktet for menneskets relation med Allah, idet Allah elsker de angrende og de renlige: *Gud elsker de, der omvender sig, og Han elsker dem, der renser sig. (2: 222)*. Og Han elsker de tålmodige, de gode, dem der sætter sin lid til Ham og de retfærdige. Troen sigter på at plante Allahs kærlighed i den troendes hjerte: *Men Gud har gjort troen kær for jer og ladet den stå i et smukt lys i jeres hjerter… (49: 7)*

Profeten, må Allah velsigne ham, kaldte til kærlighed både i tale og handling, idet han sagde:

1- Ingen af jer vil finde troens sødme, med mindre I elsker Allah, og hellere ville blive smidt i ilden end at gå tilbage til vantroskab, efter at Allah har reddet jer fra den tilstand, og indtil Allah og hans sendebud er mere kære for jer end nogen anden.

2- O Muadh (en af hans nære følgere), ved Allah jeg elsker dig.

3- Ved den i hvis hånd min sjæl hviler,

kommer I ikke i Paradis med mindre I tror, og I tror ikke førend I elsker hinanden.

4- Der blev sagt: ”O Allahs sendebud, hvem er dig kærest?” Han svarede: ”Aisha.” Så blev han spurgt: ”Og af mændene?” Han svarede: ”Hendes fader.”

5- Blandt hans sødmefyldte forbønner: ”Allah giv mig Din kærlighed, og giv mig kærlighed til den, hvis kærlighed gavner mig hos Dig. Giv mig af det jeg elsker, som styrke til det Du elsker, og hvis Du ikke giver mig det, jeg elsker, lad der i stedet være en plads til det, som Du elsker.” Vi finder en hadith i hvilken ordet kærlighed / elsker gentages syv gange, hvilket er et klart bevis for, at kærlighed er en af de bedste egenskaber og den højeste af relationer.

6- Angående steder siger Profeten: ”Uhud er et bjerg, der elsker os, og som vi elsker.” Muhammads følgere og mennesker generelt fornyer deres følelse og tro på den religiøse og kosmiske skønhed gennem kærlighed, som er basis for gode relationer. Uden skønhed og kærlighed er der ikke rigtig tro. Kan verden være rigtig god, hvis den er fyldt med had og grimhed?

(3)
Kærlighed til gode gerninger og lykken for hele menneskeheden

Islams kerne og fundament: Den Evige – Den Højeste; Den Bestandige, Som ikke ændres og varierer og Den Højagtede, Der ikke synker ned. Tro, gode gerninger, tilbedelse og troen på det forudbestemte er blot forskellige værktøjer til at stræbe hen imod Den Bestandige og Den Højagtede, så man for eksempel kan forstå visdommen bag fasten. Vi finder således blandt Profetens ord:

a- Hvad angår den, som lyver og ikke undlader at lytte til usand tale, så har Allah ikke brug for, at han forlader føde og drikke.

b- At faste er ikke alene fra mad og drikke men også at afstå fra utugt og uhøflighed, så hvis nogen bander foran dig eller er ond mod dig, så sig: ”Jeg faster, jeg faster.”

At søge at forstå meningen med skabelsen skal derfor være en del af enhver overvejelse, der har forbindelse med mennesket. Når sådanne emner diskuteres uden hensyntagen til meningen med skabelsen, kan det hele se ud til at have et andet formål, lige som det kan fjerne enhver sag fra sin egentlige mening, hvilket vil reducere det til form uden indhold og beskrivelse uden sandhed.

Orkanerne Catherina og Rita ramte en del

stater i USA, og folk begyndte at fortolke disse hændelser på forskellige måder, nogle religiøse og nogle verdslige, for at finde mening i det, der skete. Mennesker har ret til at spekulere over enhver kosmisk eller menneskeskabt hændelse. Det er menneskets natur at være nysgerrig og spørgende, og ingen har ret til at undertrykke disse menneskelige egenskaber. Da det er menneskets ret at spørge, er det også en videnskabelig pligt at forsøge at finde de rigtige svar.

Glæde over andres ulykke er en dårlig måde at reagere på. Det vil aldrig kunne afføde rigtige relationer mellem mennesker eller en korrekt forståelse for voldsomme begivenheder, ligesom det er en skamfuld opførsel overfor katastrofernes ofre.

1- Et retskaffent menneske ønsker alt godt og lykke til andre, for ellers var bøgerne ikke åbenbarede og sendebudene sendte. Allah har ikke brug for mennesker, så derfor kan vi være vis på, at religionen er til for at bibringe mennesket glæde, lykke og barmhjertighed, samt at fjerne det onde fra dem. Skadefryd mod andre for noget ondt, de har været ude for, er ubestrideligt en dårlig handlling, og strider imod det rigtige.

2- Profeten, må Allah velsigne ham, startede altid sin dag med følgende guddommelige, næstekærlige, blide forbøn i erkendelse af, at han skulle vende tilbage til sin Skaber: ”Allah,

alt hvad jeg eller noget andet menneske eller nogen anden skabning har denne morgen, så er det fra Dig alene uden partner, og jeg takker og lovpriser Dig.." Denne blide, milde og barmhjertige profet hvis hjerte rakte ud mod hele menneskeheden, takker sin Gud på vegne af alle mennesker og skabninger for enhver gave, Allah måtte have givet. Ja, han takker på vegne af alle mennesker, både muslimer og ikke-muslimer, da Allah er alles Gud, og ikke alene muslimernes Gud, og ethvert menneske får sin del af den guddommelige gave og støtte.

Profeten var sprogligt velbegavet. Når han sagde "eller noget andet menneske", så inkluderede han alle mennesker uden undtagelse; og at takke Allah for alle de nådegaver Han giver til alle mennesker, er et sandt udtryk for kærlighed og bøn om velsignelser, godt helbred og lykke til hele menneskeheden. Profeten takker Allah for hver eneste gave, mennesker har fået. Skulle han så kunne glæde sig over dem, som har lidt uheld eller har sorg? Nej, nej og atter nej, et hjerte med så stor renhed og barmhjertighed har ikke plads til glæde over andres uheld og sorg. Når man dertil lægger den dybere forståelse af meningen med de gaver, Allah har givet menneskene, vil man kunne forstå, at et sådant menneske kun kan føle sorg over, at der skulle ske andre noget dårligt, sørgeligt eller ulykkeligt. En så stor kærlighed

kan ikke være sammen med skadefrohed i et og samme hjerte.

3- Når vi nu taler om barmhjertighed, lad os da huske Profetens ord, da han sagde: ”Allah har ingen barmhjertighed for dem, som ikke er barmhjertige over andre”. Ibn Battal siger i fortolkningen af denne hadith, også i Fath Albari, at der i denne hadith er tilskyndelse til barmhjertighed overfor alle skabninger inklusive muslimer, ikke-troende og dyr, såvel husdyr som vildtlevende dyr. Det er hævet over enhver tvivl, at barmhjertighed overfor mennesker og skadefrohed er to uforenelige begreber.

4- At hjælpe og redde mennesker er af de gode og menneskelige handlinger, som Islam tilskynder. Det er umuligt for den, som glæder sig over andres sorger, at have disse høje, uegennyttige og lysende manerer, da hans logik forbyder ham at tænke: ”Hvis der sker en ikke-muslim noget ondt, skal du ikke hjælpe ham, men vent til han tilintetgøres, så du kan glæde dig over det. Og hvis en ikke-muslim rammes af sygdom, skal du ikke helbrede ham, men vent til han bliver mere syg, så kan du glæde dig over hans sygdom. Og hvis du er en god svømmer eller dykker og ser en ikke-muslim, der er ved at drukne, så skal du ikke redde ham, med lad ham drukne, så kan du glæde dig over det. Hvis du ser en fattig eller en forældreløs i ekstrem nød så, skal du ikke hjælpe ham men nyd synet af hans situation.”

Alt dette er direkte i strid med Koranens vers om hjælp: *(11) Men han gav sig ikke i kast med den stejle bjergvej. (12) Hvordan kan du vide, hvad den stejle bjergvej er? (13) Det er at frigive en slave, (14) Eller under hungersnød at bespise (15) En forældreløs slægtning (16) Eller en fattig nødlidende (90: 11 – 16)*

5- Vi ved fra Koranen, at skadefryd eller glæde over andres ulykke ikke er en korrekt muslimsk holdning, men er tvært imod noget, man finder hos de dårligste mennesker, dem som er hovne, og som har onde hensigter, og som altid vil glæde sig over andres ulykke og sorger: *(120) Når der sker jer noget godt, gør det dem ondt, og når noget ondt rammer jer, glæder de sig derover. (3: 120)* Hvordan skal muslimer få bedre manerer end disse, hvis de efterligner dem i deres dårlige vaner og deler følelsen af glæde over andres ulykke? Eller hvis de misunder andre de gaver, Allah har givet dem?

6- Skadefryd er en form for misundelse. Abu Hamed Al-Ghazali sagde: ”Dette er den værste form for misundelse, for hvis man generes af en anden person, og går op imod ham på en eller anden måde, vil hans hjerte blive fyldt med had og vrede, hvilket igen kan føre til misundelse, som vil kræve gengæld og hævn. Hvis han ikke kan gøre gengæld med det samme, vil han ønske, at tiden vil gøre det for ham; måske vil han endda sige, at det er et spørgsmål om hans ære, så hvad der end rammer hans fjende af ulykke, vil han glædes over det og samtidigt

tro, at det er en belønning til ham fra Allah for hans had, og at det var for hans skyld. Og hvis den anden person får en gave eller noget godt, bliver han sur, da dette ikke er, hvad han ønskede."

Der er kendt i Islam, at alle dimensioner af misundelse er forbudt: Både grunden til misundelse, formen den ytrer sig på og formålet, og hvis skadefryd alene var et udtryk for had, vil det være en ufravigelig forpligtelse for en Muslim at fri og rense sig selv fra den både i følelse og tale.

7- At invitere til Islam kræver en lang række, værktøjer, indgange og åbninger, såvel sjælelige som adfærdsmæssige. Blandt de fremmeste af disse er blidhed, venlighed, ægte medmenneskelighed og evnen til at bringe gode nyheder opmuntrende ord samt smil, friskhed og varme. Desuden kræves det, at man er i stand til at vise hensystagen til andres problemer og ærligt føle med dem. Den, som glæder sig over andres ulykke, er afskåret fra disse gode egenskaber, og derfor kan han ikke kalde til Allahs vej, da han i sandhed lukker vejen til Allah. Han lukker disse indgange og åbninger ved sine grove følelser.

8- Profeten, må Allah velsigne ham, berettede for de troendes moder Aisha, må Allah være tilfreds med hende, om nogle af sine bitre minder fra Mekka. Han sagde til hende: "Jeg fik meget godt blandt din stamme, men det værste

jeg fik fra dem var oppe på bjerget den dag, jeg havde inviteret mig selv på besøg hos Ali ibn Abd Yalil ibn Abd Kilab, men han nægtede mig gæstfrihed. Jeg gik og var ked af det. Jeg vågnede først da jeg var ved Qarn Al-Thaleb, og der så jeg en sky, som gav mig skygge. Jeg kiggede op og så ærkeenglen Gabriel, fred være med ham. Han kaldte på mig og sagde: Allah har hørt din stammes ord til dig, da de svarede dig, og derfor sendte han Bjergenes Engel, så du kan befale ham, hvad du ønsker gjort ved dem. Jeg blev kaldt af Bjergernes Engel, der hilste mig og sagde: O Muhammed, Allah har hørt din stammes ord til dig da de svarede dit kald. Jeg er Bjergernes Engel og, min Gud har sendt mig, så du kan befale mig. Hvis du ønsker, kan jeg bringe Al-Akhshabein (to store bjerge udenfor Mekka) ned over dem. Profeten svarede: Jeg ønsker blot at Allah fra deres afkom bringer nogen, som kommer til at tilbede Ham alene uden partner."

Profeten modtog denne mulighed for en kosmisk sejr i sin nød, og fik en chance for hævn over sine forfølgere og dem, der var uretfærdige mod ham. Det var forventet, at han i denne situation ville ønske død og ødelæggelse over disse mennesker, som havde drevet ham ud af landsbyen, for at glæde sig over det, når det gik dem ilde, men den næstekærlige profet, som kom for menneskers liv og lykke, nægtede at bede om ulykke for sine modstandere, og ville

ikke glædes over deres destruktion, idet han, som var en levendegørelse af barmhjertighed til alle væsener, ikke ønskede andet end barmhjertighed.

9- Befalingen om at muslimer skal tale pænt til andre:

- *(53) Sig til Mine tjenere, at de skal føre en smukkere tale! Satan sætter ondt blod mellem dem; Satan er en åbenlys fjende af mennesket. (17: 53)*
- *(34) Den gode handlinge er ikke lige med den onde handling. Forsvar dig med noget, der er smukkere, og da vil den, til hvem du havde et fjendtligt forhold, blive som en nær ven! (41: 34)*
- *...Tal venligt til folk! (del af 2: 83)*

Det er hævet over enhver tvivl, at skadefryd ikke er en del af den gode tale, som Islam kræver af muslimer i deres omgang med andre mennesker.

10- Islam forbyder glæde over andres ulykke, også selv om der ikke en gang er tale om et menneske, men et dyr. Det er ikke tilladt indenfor Islam at fornøje sig med dyrekampe mellem tyre, hunde eller haner, hvor de strides og lider. Kan det være rigtigt, at Islam forbyder glæde over dyrs ulykke og tillader glæde over ulykker, som rammer mennesker?

11- De to højeste gerninger i forståelsen for Guds enhed er at tilbede Allah alene uden partner, og at gøre godt mod Hans skabninger – mennesker og andre – og at bringe kærlighed og lykke til hele menneskeheden. Skadefryd er

ikke en god gerning mod andre skabninger men derimod en dybt sårende indstilling. At frydes ved andres ulykke er et styrt fra den højeste position af genkendelse af Guds Enhed, hvis højeste gerninger bindes sammen af Profeten i hans to udtalelser, hvor han, fred være med ham, siger: ”Frygt Allah, hvor du end er”, og i en anden udtalelse: ”Behandl andre mennesker ordentligt”.

(4)
Tilbagevenden til Allah og Hans Paradis på tusind måder

Her vil jeg referere fra et brev fra en kristen læser, hvor han kommenterer en artikel, jeg skrev om nødvendigheden af at muslimer udtrykker sand taknemmelighed overfor ikke-muslimer, når disse gør en god gerning, udtrykker en holdning eller siger noget, der kræver taknemmelighed. Han udtrykte sin glæde over, at der findes denne grad af retfærdighed og tilgivelse i Islam. Derefter stillede han et spørgsmål: ”Der er noget, som er vanskeligt for mig at forstå, og det er, hvordan man opnår adgang til paradiset; jeg blev i den kristne lære fortalt, at vi skal sige vore daglige bønner, faste, gøre godt, ikke stjæle, ikke myrde, ikke begå hor, og at vi skal elske vores fjender, for på denne måde at opnå paradiset! Hvordan kan drab på uskyldige mennesker være den korteste vej til paradiset?” Her henviser han til terrorhandlinger, som begås af muslimer. De påstår, at dette er kamp for Allahs sag, og at denne kamp er den korteste og bedste vej til paradis.

Jeg vil her skrive nogle linjer om forståelsen af begrebet Jihad, og derefter går vi til sagens kerne, hvor vi med den mest favnende vilje søger en bedre forklaring: Sagen er, at vejen til Jannah (Paradis) er tusind veje og mere.

Jihad er i Islam en ret. Vi skal ikke undskylde

noget, da det er en ret fra Skaberen selv, som ikke kan undskyldes. Det er enhvers lovmæssige ret at forsvare liv, tro, fædreland og alt, der hører til folket og nationen. Det er derfor en ret, som er lige for både muslimske og andre nationer. Med afsæt i denne lovmæssige og politiske ret, finder vi, at alle nationers love giver regenten lov til at kalde på folket til at forsvare nationen. En regent skal nødvendigvis forstå, at det er blandt hans vigtigste opgaver og ansvar at forsvare sin nation mod alle former for fjendskab. Hos de fleste kaldes dette retten til forsvar, mens Islam kalder det Jihad.

Enhver nation har sine egne love og regulativer, og derfor har hver nation også sine særkender og særlige udtryk. Desuden kan vold absolut ikke være Jihad, heller ikke selv om den kaldes Jihad. Det er fordi Jihad indenfor Islam kun kan foregå under særlige omstændigheder og med hensyntagen til særlige betingelser, som ikke må udelades, præcis som der er betingelser for renlighed, rituel bøn og indgåelse af ægteskab, som ikke kan udelades. Blandt betingelserne for Jihad er, at den erklæres af den lovmæssige leder, at man undgår drab på uskyldige, at der ikke er elementer af hovmod eller korruption, og at alle krigens regler og aftaler skal overholdes. Desuden må kamp absolut ikke være en hobby med et ønske at møde fjenden, da Islam er fred mellem nationerne.

Det er vigtigt at slå fast som et urokkeligt faktum, at Jihad ikke er den eneste vej til Paradis. Islam bekræfter på hundredvis af måder, at der utallige veje til Paradis.

Dette kan naturligvis bevises fra Bogen (Koranen) og Sunnah (den profetiske sædvane).

Veje til Jannah beskrevet i Koranen:

1- At skynde sig til Allahs tilgivelse ved at gøre det som kræves: *(133) I skal kappes om at få tilgivelse fra jeres Herre og en have så vid som himlene og jorden, beredt til de gudfrygtige. (134) De, som giver bort i gode tider såvel som i dårlige; som undertrykker vreden og tilgiver menneskene; Gud elsker dem, der handler smukt. (135) Som ihukommer Gud og beder om tilgivelse for deres synder, når de har begået noget skamløst eller handlet uret mod sig selv; og hvem andre end Gud kan tilgive synder? – og som ikke mod bedre vidende fremturer med, hvad de plejede at gøre, (136) Deres løn vil være tilgivelse fra deres Herre og haver med rindende floder; dér skal de forblive til evig tid. Herlig er lønnen til dem, der handler! (3: 133 – 136)*

2- At bede sine rituelle og obligatoriske bønner (salah) og give almisse (zakat) samt tro på profeterne og være villig til at give ud for Allahs skyld. *Hvis I holder bøn, betaler almisse, tror på Mine udsendinge og bistår dem, og hvis I giver Gud et smukt lån, så vil Jeg eftergive jeres onde handlinger oglade jer træde ind I haver med rindende floder. (5: 12).*

3- At kende Allahs position og at højagte og lovprise Ham og at fri sjælen for laster: *(40) Men hvis nogen har frygtet sin Herres værdighed og nægtet sig,*

hvad han havde lyst til (41) da vil Haven være herberget. (79: 40 - 41).

4- At være tilgivende, overbærende og altid behandle andre godt: *(34) Den gode handling er ikke lige med den onde handling. Forsvar dig med noget, der er smukkere, og da vil den, til hvem du havde et fjendtligt forhold, blive som en nær ven! (35) Men det er kun opnåeligt for dem, der er udholdende. Det er kun opnåeligt for den, der har en vældig lykke. (41: 34 – 35)* Den store belønning er Jannah - Paradis.

Veje til Jannah ifølge Sunna:

1- At slukke en hunds tørst. Profeten, må Allah velsigne ham, sagde: "En mand gik på vejen og var meget tørstig. Da han kom forbi en brønd, gik han ned i den og drak. Da han kom op, så han en hund som gispede af tørst og slikkede på det fugtige sand for at slukke sin tørst. Manden forstod, at hunden var lige så tørstig, som han selv havde været, og han gik ned i brønden, hvor han fyldte sin sko med vand, som han bar op og gav til hunden. Allah glædedes over hans handling og tilgav ham og gav ham adgang til Jannah." En anden fortælling beretterer om en utugtig kvinde, der gjorde det samme, og Allah tilgav hende.

2- At plante noget til gavn for alle skabninger. Profeten sagde: "Ingen muslim, som planter en plante, som mennesker, dyr og fugle kan spise af, vil gøre dette uden at det tælles som en særlig almisse fra ham." Velsignelserne i denne form for handling vil endda fortsætte lige så

længe, der kommer frugt fra planten, også selv om den oprindelige giver i mellemtiden er død.

3- At udvise gode egnskaber. Profeten sagde: ”Der er fyrre gode egenskaber, og den højste af dem er at udlåne en ged. Hvis nogen gør det med håb om belønning, vil han eller hun komme til Jannah.” At låne en ged ud er ligesom at give en ged til et andet menneske, som kan få gavn af dens mælk og senere levere den tilbage.

4- At rense miljøet for alt, der forurener det. Profeten, må Allah velsigne ham sagde:

a- Jeg så en mand i Jannah med et træ, han havde fældet, fordi det stod midt på vejen og var til gene for folk

b- Mit folks gerninger blev forelagt mig, både de gode og de dårlige; jeg fandt blandt de gode gerninger, at vejen blev ryddet for uønskede genstande og, af de dårlige, at der på et tispunkt lå et kadaver i moskeen, som ikke var blevet begravet_

5- Ihukommelse eller påkaldelse af Allah. Profeten sagde:

a- Hvis man lovpriser og forherliger Allah ved at sige ”*Subhanallahi wa bi-Hamdih*”, (der i en dansk oversættelse kunne være ”Jeg lovpriser og forherliger Allah”), bliver der plantet en palme for én i Jannah.

b- ”Skal jeg fortælle jer om en skat fra Jannah?”Jeg (fortælleren) svarede bekræftende, og Profeten sagde: ”Intet finder sted, og ingen

magt findes ud over ved Allah (*La hawla wa la quwatta illa bi-Llah*)"

c- "Skal jeg ikke fortælle jer om de bedste gerninger og de skønneste hos jeres Herre, som løfter jer højest i grad, og som derfor er bedre for jer end at ofre guld og sølv, og bedre for jer end at møde jeres fjende i kamp?" De svarede bekræftende, og han sagde: "At kalde på og huske på Allah."

6- At søge viden. Profeten sagde, at den som følger en vej bygget på viden, vil fra Allah få en lettere vej til Jannah.

7- At arbejde hårdt, støtte andre, tilskynde til gode gerninger og undgå at såre sig selv. Ibn Mousa fortæller, at han hørte fra Profeten, må Allah velsigne ham, at han sagde: "Enhver muslim skal af med en almisse (sadaqah)." Han sagde: "Hvad så hvis han ikke har noget at give?" Profeten svarede: "Så må han arbejde med hånden og gavne sig selv og derved give sadaqah." Han sagde: "Hvad hvis han ikke kan?" Profeten svarede: "Så skal han tilskynde til en god gerning." Han sagde: "Hvad hvis han ikke kan gøre det?" Profeten svarede: "Så skal han holde sig fra at gøre ondt, da det også er en form for sadaqah."

8- Gode manerer. Profeten sagde:

a- "Intet vejer mere på den gode side på den troendes vægt på regnskabets dag end hans gode manerer."

b- Han blev spurgt om det, som oftest giver

mennesker adgang til Jannah, og han svarede: ”Frygt for Allah og gode manerer.”

c- Han sagde: ”Af det der er mig kærest og nærest på regnskabets dag er jeres gode gerninger og gode manerer.”

d- ”Skal jeg fortælle jer om den som ilden er blevet forbudt at røre? Det er forbudt for ilden at røre den nære, ydmyge, blide og godhjertede.”

Med disse beviser fra Den hellige Bog og den profetiske sædvane, er vi klar over, at der er over tusinde veje til Jannah, for hvilket der er utallige beviser i de islamiske grundtekster.

1. Islams formål er at øge og variere mulighederne for at gøre gode gerninger, indenfor alle områder.

2. Jihad i sin krigsmæssige betydning, er en ganske usædvanlig og unormal begivenhed. Jihad i denne form foregår ikke hele livet eller 24 timer i døgnet, da krig er forbudt i fredstid, under forhandlinger, under våbenhvile m.m. Skulle vejen til Paradis så være lukket i disse situationer? Ingen vil svare ja til dette spørgsmål andet en den, som mangler viden om Islam. Det er umuligt for sådan en person at gøre godt gennem en forkert handling. Når svaret ikke kan være ”ja”, så er det klart, at vejene til Paradis er utallige.

3. Enhver god gerning kan være vejen til Paradis, blot følgende betingelser forefindes:

a. Sand tro

b. God intention

c. Den rigtige måde

Herved gøres det klart, hvor bredt et perspektiv af gerninger, der kan føre til Jannah.

Surat Al-Ankabout, som blev åbenbaret i Mekka, afsluttede med følgende vers: *De, der kæmper for Os, dem vil Vi lede ad Vore veje. Gud er med dem, der handler godt. (29: 69)*

Her finder vi to meget væsentlige oplysninger: At Jihad her ikke betyder krig, idet krig ikke var blevet tilladt muslimerne, da de stadig befandt sig i Mekka før udvandringen til Medina, og at der findes veje, som Allah viser. Ikke kun én vej. Alle disse veje fører til Paradis.

(5)
Lederenafstore fremskridt i menneskets historie

For over 1400 år siden stod menneskehedens lærer, bringeren af ret, skønhed, barmhjertighed og fuldkommenhed, Islams Profet, må Allah velsigne ham, ved Arafah(1), og fortalte folk om det, som i dag kaldes menneskerettigheder. Han talte om menneskets værd og respekten for blod, ære og formue. Han oplyste om lighed for loven. Han kaldte til generel fred og orden. Han talte om kvindens respekt og værdsættelse og mange andre værdier, mens han også bød farvel i den store pilgrimsfærd, hvor de fleste muslimer på den tid var kommet. Et hundrede tusinde muslimer foretog pilgrimsfærden sammen med Profeten.

Denne pilgrimsfærd var en afslutning på det, Profeten havde arbejdet for i næsten et kvart århundrede (23 år). Hvad han arbejdede for gennem denne meget korte periode har haft stor indflydelse på senere civilisationer og disses fremskridt gennem hele menneskehedens historie fra dette tidspunkt og fremefter. En påstand af denne art kræver naturligvis en forklaring, så lad os se på, hvad en række kendte ikke-muslimer har sagt om Profetens indflydelse på menneskehdens udvikling:

(1) Arafah = en slette udenfor Mekka, hvortil alle pilgrimme færdes i forbindelse med den muslimske pilgrimsfærd, Hajj

1- Den kendte britiske historiker Arnold Tweeny skrev i sin bog Menneskehedens Historie: Muhammeds budskab havde en stor effekt, da han bragte sin Guds bud til sit folk. Den arabiske halvøs historie hænger nøje sammen med det. I år 622 ændredes situationen fuldstændig til fordel for Muhammad og hans bud, idet der kom en gruppe fra landbrugs-oasen Yathrib (i dag kendt som byen Medina) og bad ham om at flytte til deres by og tage hånd om dem. Derefter spredtes Islam ud i verden og havde en dyb effekt på den.

2- Den irske fysiker John Desmond Bernal skrev i sin leksikale bog ”Videnskab i historien”: Jeg haster med at tilføje at til den tomhed i hvilken verden befandt sig, kom der en positiv faktor, og det var fremkomsten af denne nye internationale religion, som spredtes hurtigt, da de sproglige, religiøse, og lovmæssige barierer, der indtil det syvende århundrede havde holdt hver kultur inden for sin egen region pludselig forsvandt næsten over alt mellem Den indiske Ocean og Det atlantiske Ocean. Islam spredte broderlighed og kærlighed mellem alle racer og stammer og fastlagde præcise regler for sine følgere. Dens filosofi var baseret på enhed. Det var en religion, der fandt en stærk genklang i menneskers hjerter.

3- Den kendte indiske leder Jawahar Lal Nehru skrev i sin bog, ”Syn på Verdens Historie”: Det var virkelig forbavsende at se,

at det arabiske folk, som havde været glemt i mange generationer og fjernt fra det, som sker i verden omkring dem, pludselig vågnede op og bevægede sig fremad med en aktivitet, som overraskede resten af verden og vendte op og ned på historien. Spredningen af araberne i Asien, Europa og Afrika og de fremskridt og den frugtbare civilisation, som de præsenterede for verden, er et af historiens undere. Islam bragte en rigdom af kultur, tro og aktivitet.

Dette kræver yderligere forklaring.

Blandt eksemplerne på de store fremskridt relateret til oplysning og viden, som Profeten afstedkom, var:

Fremskridt omkring menneskers mentale tilgang til livet, som var selve afsættet, da der ikke kan være fremskridt på noget område overhovedet, hvis der er mentale blokeringer, eller hvis hjernen er forstenet eller mangler fleksibilitet. Derfor kan vi med stor styrke konkludere, at det største fremskridt med Profetens hjælp, var frigørelse af hjernen og tilvejebringelse af dens nøgle, vindue, maskineri og indgang.

Der er en logisk forklaring på dette faktum. Den arabiske halvø samt hele resten af verden var i en tilstand af mangel på bevisthed. Forstenede tankemønstre var fremherskende, og det er umuligt, at der kommer fremskridt, civilisation, frihed og oplysning, hvis hjernen ikke er fokuseret på opgaven, og tænkemåden

er stiv. Derfor var det mest hensigtsmæssige at stimulere de slumrende hjerner og aktivere intellektet til dets højste kapacitet.

Dette skinner tydeligt igennem forskellige steder i Koranen:

a- Koranen påbyder at man reflekterer og tænker dybt: *(46) Sig: "Jeg formaner jer kun om én ting: At I træder frem for Gud, to og to eller enkeltvis, og dernæst besinder jer! Jeres frænde er ikke nogen djinn. Han er blot en, der advarer jer før en streng straf." (34: 46).* En tilskyndelse til frihed og bevægelighed i tanken i stedet for fastlåsthed. Ingen vise folk vil bestride, at det vigtigste for forståelse er, at hjernen er levende, tændt, åben og aktiv.

b- Koranen påbyder og opmuntrer til kloge overvejelser med et klart syn på sjælen og universet: *(8) Har de aldrig tænkt derover for sig selv? Gud skabte kun himlene og jorden og alt derimellem i sandhed og kun til en fastsat frist. Men mange mennesker tror ikke på mødet med deres Herre. (30: 8)*

c- Koranen påbyder at man kritiserer konstruktivt ved at drage sammenligninger: *"Er de, der har viden, på lige fod med dem, der ingen viden har?" Kun de forstandige lader sig påminde (39: 9).*

d- Koranen påbyder at man ikke blot dumt og blindt efteraber og handler som var man tankeløs, hjerneløs og uden bevidsthed: *Når man siger til dem: "Følg det, som Gud har sendt ned!" siger de: "Nej, vi følger det, som vi fandt vore fædre holde sig til!" Men hvad nu, hvis deres fædre intet forstod og ikke var retledte? (2: 170)*

En anden form for fremskridt under ledelse af Islams Profet afspejles i de stærke intellektuelle og sociale fremskridt. Her introduceredes en metode til at udvide den mentale kapacitet hos en befolkningsgruppe og forsyne dem med videnskabelige værktøjer til at agere ud i verden med, og herfra startede menneskehedens reelle vej fremad for med indsigt at tage hånd om universet og behandle det ordentlig.

Her kan vi lade en række ikke-muslimske tænkere komme til orde i samme anledning:

1- John Parnel sagde: ”Islam spredtes meget hurtigt, og den direkte grund til det, var den store aktivering af kultur og videnskab. Islam blev et samlingspunkt for de asiatiske og europæiske videnskaber, og af dette fællesskab kom en serie opfindelser og opdagelser, der ikke havde været mulige for den romerske og græske teknologi.”

2- En anden videnskabs-historiker, der bekræfter dette, er Herbert Wells idet han i sin bog, ”En kortfattet verdenshistorie” skrev følgende: Araberne har i løbet af kort tid opnået store fremskridt indenfor matematik, medicin og naturvidenskab, og det er ubestrideligt, at de havde stor success indenfor områder som metallurgi og den tekniske implementering af samme, og dette har haft stor værdi for og indflydelse på videnskabernes udvikling i Europa.”

3- En tredje historiker, Paul Kendi har

også talt om denne udvikling i sin bog, ”De store rigers opståelsen og forfald”, hvor han sagde: ”En betydelig del af den kulturelle og videnskabelige arv i Europa er i sandhed et lån fra Islam og muslimerne.”

Et tredje eksempel på oplysning og fremskridt under ledelse af Islams Profet er den menneskelige og religiøse tilgivelse. Her vil vi nøjes med at give to eksempler:

a- Douglas Ried har i sin bog, ”Diskussion om Zion”, gengivet ord fra Augustin: ”Islam tillader dem, der ikke tror på den økonomiske frihed, at administrere deres egne anliggender. Og Islam er tilgivende overfor følgere af andre religioner. Hvad den jødiske religion opnåede af frihed og fremgang under Islam var ikke muligt i begyndelsen af den kristne tros udbredelse.”

b- Og lad os se, hvad den kendte jødiske tænker Israel Shahak sagde i sin bog ”Den Jødiske Religion”: ”Det er et faktum, at uddrivelse af jøderne var praktisk talt ukendt i muslimernes land, da en sådan uddrivelse er i strid med islamisk lovgivning.”

Et fjerde eksempel på oplysning og fremskridt er erklæringen om menneskehedens fælles oprindelse i svunden tid om end etnisk, national, klan- og stammemæssig nationalisme fandt sted og endda diskrimination blandt medlemmer af samme stamme.

Angående menneskehedens fælles oprindelse siger Allah i Sin hellige bog:

a- *I mennesker! Frygt jeres Herre, som skabte jer af ét væsen… (4: 1)*

b- I mennesker! Vi skabte jer af mand og kvinde, og Vi gjorde jer til folkeslag og stammer, så I kunne genkende hinanden. Den fornemste af jer er i Guds øjne den af jer, der er mest gudfrygtig. Gud er vidende og indsigtsfuld. (49: 13)

Dette er Islams Profet som for 1400 år siden kaldte folk til at forstå og respektere menneskerettigheder og påtog sig ledelsen af det største fremskridt i hele menneskehedens historie.

En Profet som denne med sin høje stræben for menneskehedens fremgang og lykke, burde menneskeheden værdsætte og påskønne ganske som det ville være ret og rimeligt.

Hvad angår muslimer, værdsætter de ham ved at følge ham og holde sig til hans principper, mens alle andre burde vise deres værdsættelse ved at respektere og agte ham, idet han var et stort menneske, som bekymrede sig om hele menneskeheden, videnskaberne og tilegnelsen af viden ligesom han lagde vægt på sunde værdier, gode manerer og lærte mennesker, hvordan deres relation til Gud skal være samt hvordan relationen mellem mennesker indbyrdes eller mennesker og universet fungerer bedst.

Vi kan således konkludere, at hvis man sårer Islams profet er det ikke blot et udtryk for etnisk eller religiøs racisme men også et udtryk for smålighed, misundelse og uhøflighed.

Sjette kapitel
Muhammads position hos Skaberen og blandt muslimer

Har Vi ikke udvidet
dit bryst for dig
og taget dine byrder
fra dig
som vejede tungt på
din ryg
og højnet dit ry?

Allah har givet Sig Selv en lang række egenskaber, blandt dem, at Han er Den Alt-vidende og Den Vise. Han vælger at gøre, hvad Han ønsker med viden og visdom:

a- Han er den, som er gud i himlen og gud på jorden. Han er Den Vise og Den Vidende. (43: 84)

b- Min Herre er skarpsindig i det, som Han vil. Han er Den Vidende og Den Vise (12: 100)

Og med Sin totale viden og helt ufattelige visdom, vælger Han blandt mennesker Sine profeter og sendebude: *Gud udvælger udsendinge blandt engle og mennesker. (22: 75)*

Så det er ikke blot tilfældigt, hvem der bliver profet, og de udvalgte har ikke selv planlagt at blive profeter, men opgaven kommer til dem pludseligt, idet det er Allah, Som har valgt dem til den store opgave med Hans viden, visdom, blidhed og generøsitet.

Det store ansvar som profet var langt fra Moses tanker og håb, men Allah valgte ham til at blive profet og sendebud: *(9) Har du hørt beretningen om Moses? (10) Da han så ild og sagde til sit folk: "Bliv her! Jeg skimter ild, og måske kan jeg bringe jer en brand derfra eller finde vejledning ved ilden!" (11) Da han kom hen til den, blev han råbt an: "Moses! (12) Jeg er din Herre; så tag dine sandaler af! Du befinder dig i den*

hellige dal, Tuwa. (13) Jeg har udvalgt dig, så lyt til det, der bliver dig åbenbaret! (20: 9 – 13)

Og med Sin viden og visdom, valgte Allah Muhammed til at være profet og sendebud blandt de mange millioner af mennesker, som levede i begyndelsen af det syvende århundrede.

a- (1) Læs op i din Herres navn, Han, som skabte, Read! (2) som skabte mennesket af levret blod! (3) Læs op! Din Herre, den mest gavmilde, er den, (4) der lærte med pennen, (5) Der lærte mennesket, hvad det ikke vidste. (96: 1 – 5)

b- (52) Således har Vi indgivet dig ånd efter Vor bestemmelse. Du vidste ikke, hvad Skriften var, og heller ikke troen. Men Vi har gjort den til et lys, hvorved Vi retleder, hvem af Vore tjenere Vi vil. Du leder til en lige vej (53) til Guds vej, Han, som alt i himlene og på jorden tilhører. Hos Gud ender alt. (42: 52 – 53)

c- Du modtager Koranen fra en, der er vis og vidende. (27: 6)

d- Muhammad er ikke fader til nogen af jeres mænd; men han er Guds udsending og profeternes segl. Gud ved alting. (33: 40)

Muhammeds position hos Den, Som gjorde ham Profet

Og Allah Den Alt-vidende, Den Vise, som med viden og visdom har valgt, vil uden diskussion vælge således, at Hans valg er smukt, ærbart og højagtet.

Vi forstår fra Allahs ord, som blev åbenbaret til Profeten Muhammed, må Allah velsigne ham, at Allah styrkede Sin Profet og ophøjede hans position i Koranen:

a- Profet! Vi har sendt dig ud som vidne, som forkynder af det gode budskab, og som advarer, (33: 45)

b- og højnet dit ry? (94: 4)

c- Og du er af vældig natur. (68: 4)

d- Vent tålmodigt på din Herres dom! Vi har dig for øje. Lovpris din Herre, når du står i bøn! (52: 48)

e- Gud og Hans engle velsigner Profeten. I, der tror! Velsign ham og ønsk ham fred! (33: 56)

f- Den, der adlyder Udsendingen, adlyder Gud (4: 80)

g- (10) Frygt derfor Gud, I forstandige, som tror! Gud har sendt en påmindelse ned til jer, (11) en udsending, som læser Guds tegn op for jer, oplysende, for at føre dem, der tror og gør gode gerninger, ud af mørket og frem i lyset. Den, der tror på Gud og handler ret, lader Han træde ind i haver med rindende floder; dér skal han forblive til evig tid. Ham har Gud givet et godt underhold. (65: 10 – 11)

h- (2) I, der tror! Hæv ikke jeres stemme, så I overdøver Profeten, og tal ikke lige så højrøstet til ham, som I gør indbyrdes! Pas på, at jeres handlinger ikke bliver til intet, uden at I aner det! (3) De, der sænker stemmen, når de er hos Guds udsending, det er dem, hvis hjerte Gud har sat på prøve i gudsfrygt. De har tilgivelse og en vældig løn i vente. (49: 2 – 3)

i- Kun af barmhjertighed mod alverden har Vi sendt dig ud. (21: 107)

Hos Allah bliver han beskrevet som vidne i forhold til menneskeheden; som sandt og retfærdigt vidne, målt med de retfærdigheds-mål, som han selv kom med. Han er den, som kom med gode nyheder, som kaldte på godhed, skønhed og fuldkommenhed i alle forhold. Han

er det skinnende lys, den hyldede og den med de høje manerer. Han bevæger sig, lever, taler, handler, informerer, underviser og rådgiver på Allahs vegne. Og han gør det med kærlighed, beskyttelse og tillid fra Skaberen. Han er den, for hvem engle og troende konstant går i forbøn. Han er den, som ved Allahs ordre er bestemt til at adlyde Ham. Han er den, som ingen hævede stemmen overfor. Han er en velsignelse for menneskeheden. Han er den der husker os på Allah ved tale, handling og ved sine manerer.

Eftersom Profeten havde så høj en stilling hos sin Gud, har Allah påtaget Sig at forsvare Sin Profet, Sit Sendebud, Sin Elskede og Udvalgte:

a- Hvis nogen tænker, at Gud ikke vil hjælpe ham i denne verden og den hinsidige, lad ham da strække sig op mod himlen med et reb og derpå skære det over! Så kan han jo se, om hans tryllekunst får det, han er vred over, til at forsvinde! (22: 15). Dette vers understreger, at den som tror, at Allah ikke vil støtte sin Profet, er så fuld af tåbelige forestillinger, at det grænser til det utrolige. Allah vil under alle omstændigheder beskytte Sin Profet.

b- Hvis ikke I hjælper ham; - Gud har tidligere hjulpet ham: Da de, der er vantro, fordrev ham som den ene af to; da de to var i hulen; da han sagde til sin ledsager: "Vær ikke bedrøvet! Gud er med os!" – Da sendte Gud sit nærvær ned over ham og støttede ham med hære, som I ikke kunne se. De, der er vantro, deres ord nedgjorde Han. Guds ord er det højeste. Gud er mægtig os vis. (9: 40)

c- *Vi vil beskytte dig mod spotterne, (15: 95)*

d- Da en hykler en gang kaldte Profeten Muhammed en mand, der ikke kunne få børn, svarede Allah ham med følgende: *(1) Vi har skænket dig overflod, (2) så bed til din Herre og giv slagtoffer! (3) Den, der hader dig, får intet afkom. (108: 1 – 3)*

e- Da Abu Lahab brugt ukvemsord mod Profeten og sagde: *"Vær forbandet", svarede Allah ved at sige: (1) Måtte Abû Lahabs hænder forgå! Måtte han forgå! (2) Hans ejendom og det, som han har erhvervet sig, nytter ham intet. (3) Han skal brænde i en flammende ild. (111: 1 – 3)*

Muhammads værd i muslimernes hjerter:

Der er over en milliard fire hundrede millioner muslimer i verden i dag, som gør deres bedste for at følge Muhammads eksempel. De er af alle racer, hudfarver, sprog og kulturer, og hvis man til dette tal lægger antallet af muslimer, der har levet i de 1437 år, der er gået siden Muhammads kald til profet og sendebud, vil tallet være rigtig mange gange større.

Disse milliarder af muslimer elsker og elskede Profeten Muhammad inderligt, oprigtigt og med en trofasthed, som overgår deres kærlighed til deres folk og endda sig selv.

Hvorfor elsker de ham så højt?

1- De elsker ham, fordi de tror på Allahs Eksistens og Enhed og på, at Han har sendt bøger og sendebude. De tror på Hans ubeskrivelige og grænseløse visdom på alle områder. Han

har ikke skabt mennesket uden grund eller retning: *(115) Regnede I med, at Vi kun havde skabt jer for tidsfordriv, at I ikke ville blive bragt tilbage til Os? (116) Ophøjet er Gud, den sande konge! Der er ingen anden gud end Ham, den ærværdige trones Herre. (23: 115 – 116)*

Helt fra begyndelsen, da Allah sendte Adam til jorden og gjorde ham til Sin statholder eller viceregent, havde Han besluttet, at Han ville sende et system til vejledning af menneskeheden i retning af det bedre. Dette system bæres frem til menneskeheden af profeter og sendebude fra Skaberen: *Vi sagde: "Stig ned herfra alle sammen! Hvis I får en retledning fra Mig, så skal de, der følger Min retledning, ikke være bange, og de bliver ikke bedrøvede." (2: 38)*

Allah holdt sit løfte – historien er vidne til at mennesker gang på gang har oplevet profeter og sendebudes komme, lige fra Noah til Muhammad, må Allah velsigne dem alle. Dette bekræftes af Allah i Hans bog: *(163) Vi har givet åbenbaringer til dig, ligesom Vi gav Noah og profeterne efter ham åbenbaringer. Vi gav åbenbaringer til Abraham, Ismael, Isak, Jakob og stammerne, Jesus, Job, Jonas, Aron og Salomon; og til David gav Vi salmerne – (164) udsendinge, som Vi tidligere har fortalt dig om, og udsendinge, som Vi ikke har fortalt dig om. Gud talte med Moses i ord. (165) Det var udsendinge, som bragte gode budskaber og advarede, for at menneskene ikke skulle have noget argument mod Gud efter udsendingene. Gud er mægtig og vis (4: 163 – 165).*

2- De elsker Profeten, idet Allah Den Nærværende, Den Ene, Som er i stand til alt, Den

Alt-vidende, Den Vise, Den Barmhjertige sendte Sit sendebud til menneskene, og Sendebudet var Profeten Muhammed. Allah præsenterede ham til menneskeheden, så de tror på ham og hans budskab: *I mennesker! Udsendingen er kommet til jer med sandheden fra jeres Herre. Bliv derfor troende! Det vil være bedst for jer. Hvis I er vantro! – Alt i himlene og på jorden tilhører Gud. Gud er vidende og vis (4: 170)*

Tilliden til Skaberens ord og visdom er også lig med tillid til profeten Muhammad.

Hvem er mere sandfærdig i tale, end Gud? (4: 122)

Muslimerne var de første til at tro på Profeten Muhammad og at få gavn af det lys, han kom med. *... de, der tror på ham, der støtter og hjælper ham og følger det lys, der blev sendt ned med ham, dem vil det gå godt. (7: 157)*

3- De elsker ham også, fordi han er årsagen til deres vejledning, og lyset i deres liv, for han kom med vejledningens og lysets bog, og det er Koranen.

Han er årsag til deres vejledning:

a- *... og til dig har Vi sendt Skriften til oplysning om alting, til retledning og barmhjertighed og som et godt budskab til dem, der overgiver sig til Gud. (16: 89)*

b- ... Du leder til en lige vej. (42: 52)

Han er årsagen til lyset i deres liv:

a- *Og den, hvis hjerte Gud har åbnet for overgivelsen til Gud, så deter fuldt af lys fra hans Herre? (39: 22)*

b- (10) Gud har sendt en påmindelse ned til jer, (11) en udsending, som læser Guds tegn op for jer, oplysende, for at føre dem, der tror og gør gode gerninger, ud af mørket og frem i lyset. (65: 10 – 11)

Afsættet til den endelige vejledning og centret for lys og oplysning er, at Profeten Muhammed præsenterede de troende for deres Gud, Deres Skaber og Formgiver. Han fortalte muslimerne, hvordan tro udarter sig, og hvordan tilbedels foretages, ligesom han viste dem, hvordan de indbyrdes relationer mellem mennesker skal være.

Muhammad, må Allah velsigne ham, er den, som lærte os, at universet ikke er skabt af nogen anden end Allah, og at det ikke er opstået og fungerer efter et perfekt system anden end i kraft af Allah. Mennesket er skabt i den bedste form og er velsignet af Allah. Og ingen kender den usete verden, andet end Allah. Ingen gør, hvad han vil, andet end Allah. Ingen skal tilbedes ud over Allah. Så til Ham alene vender vi os i den inderligste tilbedelse, og Han har ingen partner. Han er hos mennesket, hvor end det er. Han ved alt, også hvad man skjuler. Han er Den Levende og Selvopretholdende. Og Han har nøglerne til det hinsides og ved, hvad der er både på land og i havene:

(1) Alt i himlene og på jorden lovpriser Gud. Han er Den Mægtige og Den Vise. (2) Han ejer herredømmet over himlene og jorden. Han giver liv og bringer død. Han er i stand til alt. (3) Han er Den Første og Den Sidste. Han er Den Synlige og Den Skjulte. Han ved alt. (4) Han er den, der skabte himlene og jorden på seks dage og derpå satte sig på tronen. Han ved, hvad der kommer ned i jorden, og hvad der kommer op af den; hvad der falder ned fra himlen,

og hvad der stiger op til den. Han er med jer, hvor I end er. Gud ser, hvad I gør. (5) Han ejer herredømmet over himlene og jorden. Til Gud bliver alting bragt tilbage. (6) Han lader natten trænge ind i dagen og dagen trænge ind i natten. Han ved, hvad hjertet rummer. (57: 1 – 6)

(255) Gud, der er ingen anden gud end Ham, Den Levende og Den Bestandige. Hverken døs eller søvn kommer over Ham. Alt i himlene og på jorden tilhører Ham. Hvem kan vel gå i forbøn hos Ham uden med Hans tilladelse? Han ved, hvad der ligger foran dem og bagved dem; men de omfatter kun, hvad Han vil, af Hans viden. Hans trone spænder over himlene og jorden. At opretholde dem er ingen byrde for Ham. Han er Den Ophøjede og Den Mægtige. Allâh! (Dette vers 2:255 kaldes Ayat-ul-Kursî - Tronverset.)

Hos Ham findes nøglerne til det skjulte. Dem kender kun Han. Han ved, hvad der er på landjorden og i havet. Intet blad falder, uden at Han ved det. Der findes intet frø i jordens mørke, intet vådt og intet tørt, uden at det er optegnet i et tydeligt skrift. (6: 59)

Dette kendskab til Allah er en uforlignelig kilde til lykke hos de vise, dem med ren samvittighed og dem med klare sjæle.

Enhvert menneske med en normal sjæl og hjerne higer og stræber med alle sine evner efter at lære sin Gud at kende. Han Som skabte ham. Mennesket længes i sit inderste dyb efter Hans kærlighed, efter at nærme sig Ham med det Han elsker fra Sine tjenere, og at følge Hans befalinger for at glæde Ham.

Zeid ibn Amr ibn Nawfal var en af de kloge

arabere, der inden Profeten Muhammads udvælgelse til det noble embede, søgte efter veje for at kende og tilbede Gud. Denne Zeid var fortvivlet, og han vidste ikke, hvordan han skulle tilbede sin Gud, og han sagde: "Herre Gud, hvis jeg vidste, hvilket ansigt er det kæreste for Dig, så ville jeg tilbede Dig med det, men jeg ved ikke."

Denne mand havde et inderligt ønske om at finde den korrekte forbindelse til sin Gud. Denne måde kom Profeten Muhammad med. Han gjorde os bekendt med, hvordan vi kan kende vores Gud, tro på Ham, tilbede Ham, kalde på Ham og anråbe Ham morgen og aften og huske på Ham konstant.

Det er indlysende for muslimerne, at de elsker den, som var årsag til den sande lykke, som kan opnås ved det korrekte forhold til Allah.

4- Muslimerne elsker Profeten Muhammed idet han er deres egen barmhjertighed, i kraft af deres tro, og han er en barmhjertighed for hele menneskeheden.

- *Nu er en udsending kommet til jer, en af jeres egne, som døjer, når I har modgang, som er bekymret for jer, og som er medfølende og barmhjertig over for de troende. (9: 128)*
- *… og han tror de troende, en barmhjertighed for dem af jer, der tror… (9: 61)*
- *Profeten står de troende nærmere end dem selv, og hans hustruer er deres mødre. (33: 6)*

5- De elsker ham, idet kærlighed til Allah er

betinget af, at man følger Profeten: *Sig:"Hvis I elsker Gud, så følg mig, og Gud vil elske jer og tilgive jer jeres synder!" Gud er tilgivende og barmhjertig.* (3: 31)

6- De elsker ham, fordi han kæmpede, når det gjaldt, var tålmodig, når det behøvedes, han holdt fast mod ondskab og modgang lige indtil religionen blev fuldendt, og gaven var komplet, og han bragte Islam til dem; ren, beskyttet og fuldendt. Derfor da han spurgte et hundred tusind Muslimer som var med ham på Arafat under hans sidste pilgrimsfærd: "Når I bliver spurgt om mig, hvad vil I så sige?" De svarede: "Vi vil bevidne, at du har udført din gerning, leveret vejledningen og rådet os". Han sagde: "Herre Allah vær vidne; Herre Allah vær vidne til, at jeg har leveret Islam som religion til menneskene, fuldstændigt som Du ønskede."

Tegn på muslimernes kærlighed til deres profet

I hans tid og nærvær:

Hans venner respekterede og ærede ham og hastede i at adlyde hans kald og lytte til hans ord, ligesom de lærte dem udenad. De adlød hans befalinger og tog fra hans eksempel og fulgte det, og de var altid rede til at forsvare ham.

Hvad er den første og væsentligste grund til dette? Det er den urokkelige kærlighed, som vennerne og følgerne havde til deres ven profeten, må Allah velsigne ham.

Vi skal her beskrive eksempler og tegn på de

første muslimers kærlighed:

1- Abu Bakr ønskede Muhammads selskab under immigrationen (Hijrah), og profeten virkeliggjorde dette ønske for ham. Undervejs gik Abu Bakr først langt foran Profeten og bagefter langt bag ham. Profeten spurgte ham om grunden, og Abu Bakr svarede: ”O Allahs sendebud, jeg tæker på de forfølgere, der kan være, og så går jeg bag dig, og så tænker jeg på dem, som måske venter længere fremme på vejen, og så går jeg foran dig.” Profeten sagde: ”O Abu Bakr, jeg ønsker ikke, at det sker dig noget for min skyld.” Abu Bakr svarede: ”Ved Den Som sendte dig med sandheden: Der må ikke ske dig noget men der må hellere ske mig noget.”

Abu Bakr sagde tit til Profeten: ”Vi giver vore egne, vore fædres og vore mødres liv for dig.”

2- Omar ibn Al-Khattab plejede at sige til Profeten: ”Du er mere kær end mig selv.”

3- På Hijrah natten sov Ali ibn Abi Taleb i Profetens seng for at beskytte Profeten, som et udtryk for hans kærlighed til ham. Han blev spurgt: ”Hvordan er jeres kærlighed til Allahs sendebud?” Han svarede: ”Ved Allah, så elsker vi ham mere end vore formuer, børn, fædre, mødre og det kolde vand når man er tørstig.”

4- Da Mekkas stammer tog Zaid ibn Al-Dathina ud fra den store moske for at dræbe ham, sagde Abu Sufyan til ham: ”Ville du ikke ønske, at Muhammed nu var hos os, så vi kunne

slå ham ihjel i stedet for dig?" Zaid svarede: "Ved Allah! Jeg vil ikke ønske, at så meget som en torn stikker ham, mens jeg sidder blandt mit folk." Abu Sufyan sagde: "Jeg har aldrig set nogen, der elsker en person så højt, som Muhammads venner elsker ham."

5- Under kampen ved Uhud-bjerget, da muslimerne gik ud for at forsvare Medina på basis af informationer om at fjenden planlagde et angreb, stillede Abu Talha Al-Ansari sig foran Profeten som et menneskeligt skjold, for at værne ham mod fjendens pile. Og han styrkede sin gerning og kærlige opførsel da han sagde: "O Allahs Profet, jeg beder dig om ikke at kigge frem, så fjenden kan få øje på dig og ramme dig. Hellere mig end dig."

6- Da Profeten red ind i Medina som afslutning på turen fra Mekka i forbindelse med Hijra - udvandringen, følte muslimerne, at lyset spredtes over alt. Og da Profeten døde, følte de, at mørket sænkede sig alle vegne. Profetens nære ven og følger Anas ibn Malik sagde: "Den dag Profeten, må Allah velsigne ham, red ind i Medina, oplyste han alt i byen. Men den dag han døde blev alt mørkt."

7- Oprigtigt elskende føler, at de ser lyset i deres elskedes nærvær og mørket i den elskedes fravær.

Muslimernes kærlighed til Profeten gennem alle tider

Profeten sagde: "Mit folks stærke kærlighed

til mig gør, at nogen hellere vil se mig end deres egen familie og formue."

Dette bekræftedes af den historiske virkelighed efter hans død ved mange forskellige lejligheder:

1- Enhver Muslim ønsker inderligt at se Profeten i drømme, og den, som oplever dette, føler at ekstrem lykke fylder hans hjerte, sjæl og sind, og han ser frem til et nyt møde.

2- Alle muslimer stræber efter at efterligne Profeten og følge hans eksempel både i ord og handling. At gøre dette er et tegn på kærlighed, og samtidigt er det vejen til Allahs kærlighed: *Sig:" Hvis I elsker Gud, så følg mig, og Gud vil elske jer …" (3: 31)*

3- Alle muslimer længes dybt i hjertet efter at besøge hans moske og hilse på ham.

4- Muslimer beder for ham efter kaldet til bønnen, ligesom de gør det midt i og i afslutningen af den rituelle bøn, de gør det hyppigt i løbet af dagen ved forbønner eller anråbelser, imamen gør det under fredagsbønnen og alle muslimer beder om fred og velsignelser for ham gang på gang i løbet af dagen og natten.

5- Der er skrevet og udgivet flere tusinde bøger om hans liv, adfærd og egneskaber.

6- Tusindvis af smukke digte er skrevet i kærlighed til ham.

7- Muslimer er altid rede til at forsvare hans høje position.

Og blandt tegnene på muslimernes kærlighed

til Profeten er, at de evig og altid er parat til at beskytte ham og ofre deres fædre, mødre og sig selv. Med afsæt i denne beredvillighed springer de automatisk op for at forsvare hans ærbare position, hvis den såres af nogen. Dette forsvar dikteres af deres tro på ham, og befordres af deres kærlighed til ham: *De, der følger Udsendingen, Profeten af sit folk, som de finder beskrevet hos sig selv i Toraen og Evangeliet; han påbyder dem det rette og forbyder dem det forkastelige. Han tillader dem de gode ting og forbyder dem de skadelige ting. Han tager deres byrde fra dem og de lænker, som lå om dem. De, der tror på ham, der støtter og hjælper ham og følger det lys, der blev sendt ned med ham, dem vil det gå godt (7: 157).* Af troen på ham og kærligheden til ham kommer hans støtte, og støtte her betyder også, at man er rede til at forsvare hans høje stilling og hellige position.

Det er ikke korrekt at sige, at det ikke er nødvendigt at forsvare ham, fordi Allah har påtaget sig at beskytte ham: *… Gud vil beskytte dig mod menneskene (5: 67).* Og Han siger: *Vi vil beskytte dig mod spotterne (15: 95)*. Det er hævet over enhver tvivl, at Allah beskyttede Profeten mod alt det onde, indtil han havde leveret sit bud fuldt ud, og vendte tilbage til sin Gud. Og der er ingen modsigelse mellem Allahs beskyttelse af Sin Profet den gang og muslimernes forsvar for ham helt frem til vores tider. Dette er blot en understregning af sammenhængen mellem Allahs dåd og muslimernes gerning:

1- Allah har påtaget sig at forsvare de

troende: *Gud forsvarer dem, der tror. Gud elsker ingen utaknemmelig forræder. (22: 38) Men samtidig pålagde Han dem at forsvare sig selv: Kæmp for Guds sag mod dem, der kæmper mod jer! Men I må ikke begå overtrædelser! Gud elsker ikke dem, der begår overtrædelser (22: 190).* Dette vers var det første, som blev åbenbaret omkring retten til at forsvare sig, men blev senere suppleret med flere andre.

2- Allah er Den Hellige i Sin Majestæt, og Den Kære, Som hvis Han vil noget blot siger: "Bliv", og det bliver. Han har ikke brug for forsvar. Han testede de troendes oprigtighed:

a- *I, der tror! Hvis I hjælper Gud, vil Han hjælpe jer og gøre jeres fodfæste fast. (47: 7)*

b- ...Gud vil så vide, hvem der hjælper Ham og Hans udsendinge i det skjulte. Gud er stærk og mægtig. Allâh may test ... (57: 25)

c- I, der tror! Vær Guds hjælpere! (61: 14)

Pointen i dette er at Allahs kræfter forenes i disse områder, sådan som Han har bestemt, og at dette betinger verdens situation.

Profeten Muhammads position hos muslimerne er sandelig stor, og den er blevet styrket i deres sjæle. Deres kærlighed til ham er ikke blot i deres hjerter og deres indre. De udtykker den højlydt og hvisker det ikke, for når den elskende er stærkt forelsket, accepterer han ingen stille hentydning!

De udtrykker denne kærlighed på mange måder og i forskellige fomer, og er rede til at forsvare hans høje stilling med styrke og

udholdenhed hvis nogen hoven person finder på at håne ham.

Muslimer elsker, repekterer og holder ham højt og stræber med retfærdighed i sind, hjerte og forstand efter ikke at vige fra disse principper.

I muslimernes tro er der synlige forskelle mellem Profetens og Guds position, og der sker ingen sammenblanding.

Allah er alene Skaberen, Giveren, Den Levende, Den Selvopretholdende, Livgiveren og Livtageren og Den Vidende, Som ved alt og kan alt. Han alene er Den Sande, Den Tilbedte, Han er Den Høje, Ene, Stærke, Han blandes ikke med skabningerne og skabningerne blandes ikke med Ham.

Profeten, uanset hvor høj hans stilling er og hvor respekteret han er, så er han blot en skabning blandt Allahs skabninger og en tro tjener blandt Hans store troende tjenere.

a- Højlovet være Han, der lod sin tjener rejse om natten fra det fredhellige bedehus til det fjerneste bedehus, hvis område Vi har velsignet, for at vise ham nogle af Vore tegn. Han er Den Hørende og Den Seende. (17: 1)

b- (8) Så nærmede han sig og steg ned, (9) og var to buelængder borte, eller mindre. (10) Da åbenbarede han for sin tjener, hvad han åbenbarede. (419: 8 – 10)

c- Han er den, der sender tydelige tegn ned til sin tjener for at bringe jer ud af mørket og frem til lyset. Gud er fuld af medfølelse med jer og barmhjertig. (57: 9)

Derfor blev det også understreget, at profeter

er mennesker:

a- *(79) Det tilkommer intet menneske, at han, når Gud har givet ham Skriften, dømmekraften, og profetien, derpå siger til menneskene: "Vær tjenere af mig foruden af Gud!" Vær i hellere rabbinere, idet I underviser i Skriften og studerer! (80) Og heller ikke, at han befaler jer at tage engle og profeter til herrer. Befaler han jer at være vantro, når I allerede har overgivet jer til Gud? (3: 79 – 80)*

b- Deres udsendinge sagde til dem: " Vi er kun mennesker ligesom jer; men gud viser godhed, mod hvem af sine tjenere Han vil… (14: 11)

c- Sig: "Jeg er kun et menneske ligesom jer. Det er blevet mig åbenbaret, at jeres gud er én gud." Den, der håber på at møde sin Herre, skal handle retfærdigt og i tilbedelsen af sin Herre ikke sætte nogen ved Hans side." (18: 110)

I bekræftelsen af Profetens menneskelighed er der både praktiske og videnskabelige visdomme:

- Visdommen i at bevare doktrinens uskyld og troens renhed, og at beskytte imod en sammenblanding af Guds og Profetens position.
- At denne menneskelighed bekræfter menneskers formåen. Eksempelet er Profeten, eftersom han er et menneske som andre mennesker. De kan følge ham og tale med ham, og han er ikke en engel af en anden race end dem selv, som de ikke kan kommunikere med: *Sig: "Hvis engle roligt kunne vandre omkring på jorden, så havde Vi sendt en engel ned til dem fra himlen som udsending." (17: 95)*

Det er sandt, at Profeten er ligesom andre mennesker i menneskelighed, men han overgår dem adskillige grader i nærhed til Gud, for han modtog åbenbaring, og blev beæret ved at komme op til sin Gud og helt frem til det yderste træ, som er et træ af en særlig art, der kun findes i den syvende himmel, og ingen kan kome nær det ellers. Og han blev beriget med Guddommelig kærlighed, beskyttelse og opsyn: *Vent tålmodigt på din Herres dom! Vi har dig for øje. Lovpris din Herre, når du står i bøn! (52: 48)*